STAR WARS

JEDI APPRENTICE

Jude Watson

ÎNSEMNUL COROANEI

JUDE WATSON

JEDI APPRENTICE
ÎNSEMNUL

COROANEI

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Jude Watson
Jedi Apprentice – The Mark of the Crown
1999

Jude Watson

Este o cunoscută scriitoare specializată în epoca de început a seriei Star Wars.

Colaborarea cu Lucas-Books a început cu Star Wars Journal: Captive to Evil – Jurnalul Prinţesei Leia Organa. De atunci, Watson a scris povestiri pentru seria de reviste Star Wars: Jedi Apprentice precum şi „Jurnalele” Reginei Amidala şi Darth Maul.

O Regină moare. Fiul ei supărat conspiră pentru a împiedica alegerile pe planeta sa şi pentru a rămâne la conducere. Dar s-ar putea ca el să nu fie singurul moştenitor. S-ar putea să existe un alt purtător al Semnului nevăzut al Coroanei.

Qui-Gon Jinn şi tânărul Obi-Wan Kenobi vin pe planeta Gala ca gardieni ai păcii. Acum au de înfruntat o bătălie mortală pentru putere şi poziţii regale.

Adevăratul moştenitor trebuie găsit.

Jedii trebuie să găsească o cale.

…cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

De îndată ce Obi-Wan Kenobi şi Qui-Gon Jinn coborâră de pe rampa de debarcare a navei care îi adusese pe planeta Gala, o maşină a norilor toarse pentru a se opri la picioarele lor. Uşa se deschise fără zgomot. O rampă alunecă în jos. Un şofer îmbrăcat într-o tunică şi pantaloni bleumarin ieşi, apoi aşteptă lângă uşa deschisă. În interior, Obi-Wan întrezări un interior luxos.

— Regina Veda şi-a trimis maşina personală pentru Jedi, anunţă şoferul.

— Vă rog să-i mulţumiţi Reginei pentru ospitalitate, spuse Qui-Gon cu o mică plecăciune. Dar este o zi atât de frumoasă. Preferăm să mergem pe jos până la palat.

Şoferul păru uimit.

— Dar Regina m-a instruit să...

— Mulţumesc, spuse Qui-Gon cu fermitate şi trecu pe lângă şofer.

Obi-Wan îşi urmă Maestrul. Ştia că vremea nu avea nimic de-a face cu hotărârea lui Qui-Gon de a merge pe jos. O misiune Jedi începea în momentul în care piciorul unui Jedi atingea suprafaţa unei planete noi. Fiecare simţ pe care el sau ea îl avea, trebuia să fie concentrat asupra împrejurimilor. Acordarea la simţurile vizual, al mirosului, cel auditiv şi al pipăitului, ajuta la chemarea Forţei în ajutor. Se spunea că unii Maeştri Jedi puteau vedea calea de străbătut până la sfârşitul unei misiuni, doar făcând câţiva paşi scurţi pe o lume nouă.

Obi-Wan, în vârstă de treisprezece ani, nu era un Maestru – nici măcar un Cavaler Jedi – încă. Ca ucenic, avea o lungă

călătorie înainte. Dar chiar şi un ucenic putea simţi fiorul întunecat care se scurgea pe sub suprafaţa calmă a lui Galu, capitala planetei Gala. Obi-Wan nu putea vedea până la sfârşitul misiunii, dar putea deja să simtă că succesul va fi câştigat cu greu şi era departe de a fi asigurat.

Ieşiră din portul spaţial şi intrară pe bulevardele largi ale oraşului. Galu era un oraş construit pe trei dealuri. În vârful celui mai înalt deal era palatul alb strălucitor, vizibil din orice punct al oraşului. Gala fusese cândva o planetă prosperă, bijuteria sistemului ei. Avea în continuare mulţi cetăţeni bogaţi, dar decalajul dintre cei cu avere şi cei fără, era mare. Chiar în timp ce maşinile norilor aproape la fel de luxoase ca şi cea a Reginei zumzăiau prin jur, cerşetorii se umileau pe străzile oraşului pentru credite şi mâncare.

Obi-Wan fusese în Galu la ultima sa misiune. Văzuse deja decăderea din spatele clădirilor odinioară mari. Piatra era ciobită şi degradată, iar clădirile nu fuseseră restaurate. Arborii lindemor[1] graţioşi înfloriseră cândva de-a lungul bulevardelor largi, dar acum stăteau părăsiţi, morţi şi răsuciţi, ridicându-se de la sol ca nişte degete cu gheare.

— Regina a luat decizia corectă, remarcă Qui-Gon. Alegerile ar trebui să stabilizeze planeta. Este timpul ca democraţia să vină şi pe Gala.

— Mie mi se pare că ar fi trebuit spus la timpul trecut, fu de acord Obi-Wan. De ce crezi Regina Veda a luat decizia tocmai acum?

— Era un mare pericol de război civil, spuse Qui-Gon. Dinastia Tallah conduce de o mie de ani. Au avut succes la un moment dat. Dar puterea poate corupe. După moartea Regelui Cana, Regina ştia că puterea monarhiei se deteriora. A cedat la dorinţele poporului şi a hotărât să se facă alegeri pentru funcţia de Guvernator.

— De aceea fiul ei, Prinţul Beju, poate fi periculos, spuse Obi-Wan. Cum crezi că va reacţiona când ne va vedea?

Cu doar câteva zile în urmă, Jedii împiedicaseră escrocheria Prinţului de a deveni un erou pentru poporul Galacian. Prinţul Beju provocase pe Gala o lipsă de bacta. Bacta era o substanţă folosită pentru vindecarea rănilor şi regenera carnea deteriorată. Proprietăţile sale miraculoase salvau vieţi.

[1] Arborele Lindemor – tip de copac cu frunze verzi care îţi luau ochii.

După ce a creat acea lipsă falsă, Prinţul a încheiat un acord cu Sindicatul, un grup politic ilegal din sistemul Phindar, pentru a aduce cu el acasă o parte din bacta pe care o avea acesta. Obi-Wan împiedicase planul, dându-se drept Prinţ şi ajutând cetăţenii Phindarului să îndepărteze Sindicatul de la putere.

— Nu cred că mă va întâmpina cu braţele deschise, continuă Obi-Wan. La urma urmei, l-am răpit.

— Are multe de pierdut dacă ni se opune, sublinie Qui-Gon. S-ar putea să fi avut ajutor pentru escrocheria cu bacta, dar sunt destul sigur că nu l-a primit de la Regina Veda. Dacă păstrăm tăcerea despre ceea ce ştim că s-a întâmplat pe Phindar, nu mă îndoiesc de faptul că şi Prinţul va face la fel.

— Bine, spuse Obi-Wan.

— Dar ne va vedea în continuare ca duşmani, adăugă Qui-Gon.

În interior, Obi-Wan oftă. Qui-Gon îi spunea deseori veşti liniştitoare, doar pentru a le contrazice în următoarea propoziţie. Ăsta era modul lui de a-i spune lui Obi-Wan că situaţiile nu erau fixe, ci fluide.

— Nu conta pe nimic. Numai pe schimbare, îi spusese Qui-Gon de mai multe ori.

A avut întotdeauna dreptate.

Deodată, Obi-Wan simţi o tulburare în Forţă, ca un val întunecat.

— Da, murmură Qui-Gon.

Se opriră o clipă. Strada pe care intraseră era pustie. Şi apoi auziră sunetele strigătelor. Porniră împreună, fără să vorbească, către sunet. Niciunul dintre ei nu întinse mâna spre sabia de lumină sau măcar să-şi sprijine mâna pe mâner. Dar fiecare nerv le era întins, în alertă.

Dintr-o dată, o mulţime năvăli de după un colţ, îndreptându-se spre ei. Purtau pancarte care pulsau cu laser şi pe care era scris DECA.

Obi-Wan se relaxă. Îşi dădu seama că era un miting politic. Deca Brun era unul dintre candidaţii la funcţia de Guvernator al Galei.

— Democraţia funcţionează deja, observă el.

Lumea aplauda în timp ce pancarta strălucea aurie, apoi albastră.

Qui-Gon încă era alert.

— Mai este ceva, murmură el.

Se întoarse să privească înapoi. De pe o stradă îngustă care se intersecta în spatele lor, o altă mulţime se revărsă brusc pe bulevard. Aveau pancarte pe care era scris WILA PRAMMI.

— Wila Prammi, al treilea candidat, remarcă Obi-Wan.

Yoda îi informase pe Jedi despre cei doi candidaţi care i se opuneau Prinţului Beju.

Mulţimea Deca Brun se repezi înainte, iar susţinătorii lui Prammi alergară în întâmpinarea lor. Obi-Wan şi Qui-Gon erau prinşi la mijloc. Dintr-o dată, pancartele fură folosite ca bâte, iar pumnii şi picioarele fură împărţite atunci când cele două grupuri se atacară reciproc. Obi-Wan se uită la Qui-Gon. Acum nu era momentul să folosească săbiile de lumină. Niciunul dintre cele două grupuri nu avea blastere. Dar totuşi, Jedii erau în pericol. Erau la mijloc între două gloate care doreau să se bată.

Un bărbat Galacian solid care ţinea ridicată o pancartă laser se aruncă brusc asupra lui Obi-Wan. Conducând cu umărul stâng, Obi-Wan se aruncă într-o rostogolire. Se ridică în picioare la câţiva metri distanţă în timp ce pancarta atingea umărul altcuiva. Doi suporteri Deca îl ţinură de braţe pe Qui-Gon în timp ce un al treilea ridica pumnul pentru a-l lovi. Qui-Gon folosi o tehnică Jedi clasică de scăpare, răsucindu-şi corpul şi lovind în sus cu capul. Cei doi suporteri Deca rămaseră cu braţele dureroase şi cu urechile răsunând. Se uitară în jur după Qui-Gon, dar el era deja plecat, îndreptându-se spre Obi-Wan, care stătea pe margine.

— Nu putem face nimic aici, îi spuse el lui Obi-Wan. Să mergem mai departe.

Evitară un suporter al lui Wila Prammi în timp ce împiedica un susţinător al lui Deca, apoi îl lovea în cap.

— Drumul spre democraţie poate fi unul dur, observă Qui-Gon în timp ce treceau grăbiţi. Dar pe Gala, pare a fi mai dur decât de obicei.

Marele Palat de pe Gala se ridica în faţa lor, o clădire albă, impresionantă, uriaşă, cu două turnuri înalte. Cristalele strălucitoare de azurit albastru şi pietrele preţioase cu modele mozaicate înconjurau ferestrele şi erau încrustate pe turnuri. Acoperişul era aurit. Împreună, acoperişul aurit şi mozaicurile sclipitoare făceau palatul să strălucească, ca şi cum nu ar fi fost tocmai real.

Jedii au fost conduşi prin coridoare vaste către camera de primire, unde îi aştepta Regina Veda. Era îmbrăcată într-o rochie de shimmersilk care părea să-şi schimbe culoarea când se mişca. Nuanţe diferite de albastru şi verde erau cusute în modele care apăreau şi dispăreau în timp ce se îndrepta spre ei să-i salute. Pălăria ei aurie era împânzită de cristale albastre şi verzi.

Qui-Gon abia băgă în seamă rochia ei elegantă. Era şocat să-i simtă Forţa vie. Sau, mai bine zis, să nu i-o simtă. Atât era de slabă. Regina era doar la o vârstă de mijloc, totuşi el simţi unele tulburări grave, de parcă ar fi fost extrem de bolnavă sau pe moarte.

Qui-Gon şi Obi-Wan se plecară în semn de salut.

— Le urez Jedilor bun venit pe Gala, spuse Regina.

Vocea ei încă avea o autoritate fermă. Qui-Gon se întrebă dacă adunase forţă pentru acea întâlnire, dorind să arate bine. Galacianii erau cunoscuţi pentru pielea lor palidă, distinctivă, cu o nuanţă de albastru pe care ei o numeau *lumina lunii*. Dar pielea Reginei nu era luminoasă, ci avea o culoare cu aspect nesănătos, care amintea de oase.

— Am adus un transport de bacta drept cadou, îi spuse Qui-Gon. L-am lăsat la docul de descărcare.

— Este nevoie disperată de ea, răspunse Regina. Vă mulţumesc. Voi aranja să fie distribuită către centrele medicale.

Qui-Gon îi privi faţa cu atenţie. Citi doar uşurare şi recunoştinţă în ochii ei de un albastru pal, de culoarea umbrelor de gheaţă. Nu dădu niciun indiciu că ar fi auzit măcar vreo şoaptă despre planurile Prinţului Beju. Încă nedumerit de sănătatea ei, Qui-Gon o studie aşa cum studia un Jedi, fără să pară că se uita fix. Fu surprins când ea îi înfruntă cu îndrăzneală privirea, ochii ei tăioşi părând a şti ce făcea el.

— Da, spuse ea încet. Ai dreptate. Mor.

Qui-Gon simţi tresărirea de surpriză a lui Obi-Wan, lângă el. Ştia că băiatul nu observase boala Reginei. Obi-Wan avea instincte excelent, dar de multe ori îi lipsea o legătură stabilă cu Forţa vie.

— Starea mea simplifică întâlniri de genul ăsta, continuă Regina Veda, fluturând o mână plină cu bijuterii. Pot vorbi direct şi sper că veţi face la fel.

— Noi suntem întotdeauna direcţi, răspunse Qui-Gon.

Regina Veda aprobă din cap. Se lăsă pe un scaun aurit şi făcu semn ca Jedii să facă şi ei acelaşi lucru.

— M-am gândit foarte mult la ceea ce vreau să las în urmă, începu ea. Gala trebuie să fie o democraţie. Lumea a cerut-o, şi eu am fost de acord, ca un ultim act în calitate de Regină. Asta va fi moştenirea mea. Există mari nelinişti aici, în oraş, şi în mediul rural. Soţul meu, Regele Cana, a domnit treizeci de ani. Intenţiile sale erau bune, dar corupţia a cuprins Consiliul nostru de Miniştri şi pe Guvernatorii provinciilor din jur. O mână de familii puternice controlau posturile înalte. Soţul meu nu a putut să îi oprească. Acum, mă tem că va fi război civil. Singurul lucru care îl poate preveni vor fi alegerile libere. Aşa că vedeţi de ce am cerut monitorizarea Jedi.

Qui-Gon aprobă din cap.

— Ce probleme prevedeţi că am putea întâmpina? întrebă el cu grijă.

Nu voia să-l aducă el pe Prinţul Beju în discuţie. Voia ca Regina să deschidă subiectul acela. Asta i-ar spune către cine se îndreptau simpatiile ei.

— Fiul meu, Beju, spuse ea categoric. Ultimul din linia marii Dinastii Tallah – un lucru pe care nu te lasă să-l uiţi nicio clipă. Toată viaţa lui a aşteptat să conducă Gala. Nu m-a iertat că am cerut alegeri. Mă tem că va fi o problemă pentru voi. Dacă va câştiga alegerile, va menţine monarhia. Regina ridică din umeri. Are ceva susţinători. Dar mi-e teamă că pe cei pe care nu îi poate inspira, îl va cumpăra sau îi va forţa.

Qui-Gon aprobă din cap, încercând să nu-şi arate surpriza faţă de cuvintele dure ale mamei despre fiul ei.

— Nu mă voi opune fiului meu, continuă Regina Veda. Este adevărat ca i-am negat dreptul din naştere. Îi datorez cel puţin loialitatea mea. Nu voi susţine public niciun un alt candidat. Dar, în privat, vreau ca fiul meu să piardă. Nu este mai bine doar pentru Gala. Este mai bine şi pentru Beju. Îmi doresc să devină un cetăţean normal, ca să scape de toate astea. Ea făcu un semn cu mâna spre imensa cameră. Am văzut ce a făcut această putere cu soţul meu. L-a corupt şi el chiar a fost un om bun. Nu vreau să-l văd pe fiul meu suferind aceeaşi soartă. Are doar şaisprezece ani. Va înţelege, în timp, de ce am făcut asta. El este şi moştenirea mea, termină încet Regină Veda. Doresc să las în urmă un fiu cu o viaţă mult mai bună.

— Credeţi că are şanse să câştige? întrebă Qui-Gon.

Regina se încruntă.

— Încă mai există un nucleu de susţinători regalişti. Prinţul a stat retras pentru o mare parte din viaţă, deoarece ne temeam pentru siguranţa lui. A fost chiar şcolarizat în afara planetei. Nu se ştiu prea multe despre el şi asta poate funcţiona în favoarea lui. S-ar putea să fie în stare să se descurce. Sper că nu. Regina Veda îi zâmbi lui Qui-Gon. Eşti surprins de onestitatea mea. Când timpul se scurge, nu-l mai pierzi păcălindu-te pe tine însuţi.

— Dar ceilalţi candidaţi, Deca Brun şi Wila Prammi? întrebă Obi-Wan. Există vreun favorit?

— Deca Brun este favorit, răspunse Regina Veda. Este un erou pentru poporul Galacian. Le promite reforme şi prosperitate. Asta nu va fi atât de uşor, dar el o face să pară aşa.

— Şi Wila Prammi? întrebă Qui-Gon.

— Are mai multă experienţă, răspunse Regina. A fost secretar de minister, aici la palat. Ideile ei sunt solide şi fundamentate pe realitate. Din păcate, experienţa ei la palat o afectează în unele privinţe, iar sinceritatea ei o afectează în altele. Ea are facţiunea ei, dar este de aşteptat să piardă.

— Aţi anticipat violenţele? întrebă Qui-Gon. Am dat peste unii suporteri pe stradă. Spiritele se agită.

— Da, au avut loc ciocniri, recunoscu Regina. Dar eu cred că lumea vrea o tranziţie paşnică. Atâta timp cât simt că alegerile sunt oneste, nu se vor revolta, sper.

Regina Veda rămase o clipă tăcută. Qui-Gon se întrebă dacă era pe moarte. Apoi îşi dădu seama că ea aduna energie pentru a spune ceva. Ştia că ceea ce avea să le spună în continuare, era adevăratul motiv pentru care îi convocase. Îi aruncă o privire lui Obi-Wan, asigurându-se că băiatul va aştepta ca Regina să vorbească.

Obi-Wan aprobă din cap.

— Există un alt jucător, spuse în cele din urmă Regina. Un alt factor despre care este important ca voi să înţelegeţi adevărul. Elan.

— Elan?

Qui-Gon nu mai auzise acest nume înainte.

— Există o facţiune de Galaciani cunoscută sub numele de

oamenii de pe deal, explică Regina Veda. Netezi mozaicul feţei de masă din faţa ei şi o bucată de azurit albastru se desprinse sub mâna ei. Ea îl rostogoli în palmă, inelele ei strălucind în lumina soarelui care se revărsa prin fereastra din spatele ei. Elan este lidera lor. *Oamenii de pe deal* sunt exilaţii care s-au opus monarhiei şi s-au adunat pe terenurile montane dure din afara capitalei pentru a trăi în afara legii. Ei nu recunosc nici Regele, nici pe Regină. Se zvoneşte că sunt feroce, neprietenoşi. Nu stau niciodată prea mult timp într-un singur loc. Îşi cresc singuri mâncarea şi au proprii lor vindecători. Sunt rareori văzuţi de străini. Încă sunt foarte temuţi şi detestaţi. Elan însăşi este o legendă, aproape o fantomă. Nu am reuşit să găsesc o persoană care să o fi văzut vreodată.

— Vor vota la alegeri? întrebă Qui-Gon.

Regina Veda clătină din cap.

— Nu. Au refuzat. Au fost curtaţi atât de Deca Brun, cât şi de Wila Prammi, dar Elan a refuzat să se întâlnească cu ei. Ea nu-l va recunoaşte pe noul Guvernator, la fel cum nu l-a recunoscut niciodată pe Regele Cana, sau pe mine.

— Dacă acest lucru este adevărat, de ce o numiţi pe Elan un factor în alegeri? întrebă Qui-Gon.

— Ah, spuse Regina. Ultima piesă alunecă la locul ei. Puse piesa de azurit înapoi la locul ei în designului mozaicului. Acum, imaginea este complet.

Obi-Wan îi aruncă lui Qui-Gon o privire nerăbdătoare. Regina Veda se uită fix la mozaic, pierdută în gânduri. Qui-Gon îşi dădu seama că se întorsese în trecut.

Trecură momente lungi înainte ca ea să ridice din nou capul.

— Îţi admir răbdarea, Qui-Gon Jinn, spuse ea încet. Mi-aş dori să pot avea acest dar.

— Nu este un dar, ci o lecţie care trebuie învăţată zilnic, răspunse Qui-Gon cu un zâmbet.

Ea îi zâmbi înapoi, dând uşor din cap.

— Da, învăţ asta. Ceea ce mă aduce la povestea mea. Când soţul meu, Regele Cana, era tânăr, s-a îndrăgostit. Vedeţi voi, căsătoria noastră fusese aranjată. Eu am trăit în alt oraş. Nu ne-am întâlnit niciodată. Regele Cana şi-a încălcat jurământul către mine şi, în secret, s-a căsătorit cu o altă femeie. Era dintre *oamenii de pe deal*. Cum a fost normal, Consiliul de Miniştri a

fost revoltat. Se aranjase deja căsătoria noastră. Şi faptul că Regele Cana se căsătorise cu o persoană *de pe deal* era inacceptabil. Influenţa miniştrilor a fost mare. L-au forţat să renunţe la femeie. Când i-a spus soţiei că a decis să îi asculte, ea a părăsit oraşul şi s-a întors la oamenii ei. El nu ştia asta, dar ea rămăsese însărcinată. Regina netezi mozaicul cu o mână care tremura puţin. Regele Cana a descoperit mai târziu acest lucru. Totuşi, nu a căutat-o. În acel moment, eu nu ştiam nimic despre asta. Am venit pentru nuntă şi ne-am căsătorit. Dacă era o umbră în inima soţului meu, eu nu am înţeles niciodată de ce era acolo. Până în ultimul său an de viaţă. El mi-a spus povestea. A fost cel mai mare regret al său, mi-a spuse el. Nu-şi revenise niciodată din pierderea adevăratei sale iubiri sau din laşitatea lui de a nu-l căuta pe copilul său.

— Poate că a acţionat greşit, spuse Qui-Gon. Este bine că a recunoscut asta înainte de sfârşitul său. Dar trebuie să vă întreb: care este relevanţa pentru ziua de azi, Regină Veda?

Pusese întrebarea al cărei răspuns îl cunoştea deja.

— Elan este fiica lui, răspunse încet Regina Veda. Trecutul trăieşte în prezent întotdeauna.

— Şi de ce ne-aţi spus asta? întrebă Qui-Gon.

— Pentru că acum mor şi eu, răspunse Regina. Elan este ultimul meu secret. Vreau să fac dreptate înainte de a muri. Dreptate pentru Elan. Ar trebui să-şi cunoască drepturile. Ea este adevărata moştenitoare a tronului Beju. Trebuie să aibă Însemnul Coroanei pe ea, termină Regina încet.

Privirea ei deveni din nou neconcentrată, ca şi cum ar fi fost înapoi în trecut.

— Însemnul Coroanei? întrebă Qui-Gon.

— Marca succesiunii, îi explică Regina Veda. Nu este un însemn real pe corp. Numai Consiliul de Miniştri îl poate identifica.

— Prinţul Beju nu îl are? întrebă Qui-Gon.

— Dacă ceea ce mi-a spus soţul meu este adevărat, nu îl are, răspunse Regina. Nu este în interesul Consiliului să-l testeze. După cum vă puteţi imagina, majoritatea nu sunt mulţumiţi de alegeri. Oricine devine Guvernator, va avea dreptul să deschidă şi Consiliul pentru alegeri.

Qui-Gon aprobă din cap. Consiliul l-ar sprijini în mod natural pe Beju pentru a-şi păstra propria putere.

— Ce aţi vrea să facem noi? întrebă el.
— Eu nu o pot contacta pe Elan, spuse Regina. Evident, ea nu s-ar întâlni cu mine. Dar dacă ai putea să îi trimiţi un mesaj şi să îi ceri o întâlnire... Majoritatea fiinţelor nu refuză o cerere din partea unui Jedi, trebuie să o recunoaşteţi. *Oamenii de pe deal* blochează adeseori comunicaţiile către exterior. Aş putea trimite pe cineva cu un mesaj din partea ta. Călătoria în zona de deal este dificilă şi periculoasă.
Regina privi în jos către mâinile încleştate.
— Şi mai este ceva ce nu ţi-am spus. Consiliul nu voia să veniţi. A trebuit să negociez cu ei. Conform termenilor acordului nostru, vi se interzice să părăsiţi oraşul Galu.
— Asta face lucrurile mai complicate, observă Qui-Gon neutru.
— Da, dar nu imposibile, zise nerăbdătoare Regina Veda. Poate că veţi putea...
Dintr-o dată, uşa metalică decorată a camerei fu deschisă cu o forţă atât de mare încât lovi peretele cu un zgomot puternic. Prinţul Beju intră împreună cu un bărbat înalt şi chel, în robe argintii.
Prinţul arătă cu un deget spre Obi-Wan şi Qui-Gon.
— Trebuie să plecaţi imediat de pe Gala! strigă el.
Regina se ridică în picioare.
— Beju, explică-te, porunci ea, cu vocea sclipind de furie.
Beju îi înconjură încet pe Jedi, privindu-i dispreţuitor. Era un tânăr bine construit, având aproximativ aceeaşi înălţime şi greutate ca Obi-Wan, dar cu părul până la umeri, şi era atât de palid, încât era aproape alb. Ochii lui aveau acelaşi albastru de gheaţă ca al mamei sale.
În scurta sa întâlnire cu Prinţul, Obi-Wan văzuse imaginea completă a aroganţei băiatului. Îşi păstră propria privire calmă şi neutră. Qui-Gon avea dreptate. Nu ar trebui să continue să-l antagonizeze pe Prinţ.
— Se numesc Jedi, dar nu sunt altceva decât nişte agitatori, scuipă Prinţul Beju. Ai auzit de faptele lor de pe Phindar? Au intervenit şi au semănat discordie. Ca urmare, a avut loc o mare bătălie. Mulţi au fost ucişi. Asta vrei să se întâmple şi pe Gala, mamă?
— Au destrămat o organizaţie criminală care acaparase planeta, răspunse calm Regina Veda. Phindianii sunt liberi. Şi

ne-au adus, de asemenea, bacta pentru a ne ajuta cu propria noastră lipsă.

Prinţul se înroşi.

— Ce cadou, spuse el dispreţuitor. Eu am fost pe Phindar pentru a negocia aducerea bactei. Datorită Jedilor, bacta a fost descărcată de pe nava mea de către rebelii Phindiani! Fără îndoială, Jedii le-au ordonat să facă asta. Şi acum aduc bacta mea aici, drept cadou? Este o glumă!

Obi-Wan se încordă. De ce nu vorbea Qui-Gon? Prinţul oferea propria versiune a ceea ce se întâmplase pe Phindar. Era una mincinoasă. Prinţul Beju ştia că Jedii nu aveau nicio dovadă că el dorise să facă rău Galei. Obi-Wan băgă de seamă isteţimea sa. Dar de ce nu îi spunea Qui-Gon adevărul Reginei Veda?

Omul fragil şi chel de lângă Beju se întoarse spre Jedi.

— Aveţi ceva de spus în legătură cu asta?

— Acesta este Lonnag Giba, spuse Regina Veda, întorcându-se spre Jedi. Este şeful Consiliului de Miniştri şi a fost de acord, cu bunăvoinţă, să ne vizitaţi.

— Asta a fost înainte să aud acuzaţiile Prinţului Beju, spuse Giba sever. Vă întreb din nou, Jedi. Ce aveţi de spus?

— Versiunea noastră despre ceea ce s-a întâmplat pe Phindar este deosebită de cea a Prinţului, răspunse Qui-Gon.

Vocea lui nu trăda nici iritare, nici furie faţă de acuzaţiile Prinţului.

— Dar ar fi inutil să ne certăm despre asta. Am fost invitaţi aici. De ce ar trebui să ne apărăm? Dacă vreţi să părăsim lumea voastră, o vom face.

— Nu! exclamă Regina Veda.

— Da, mamă, spuse Prinţul Beju, aruncându-şi pelerina pe spate în timp ce se întorcea cu faţa spre ea. Lasă-i să plece. Nu sunt altceva decât agitatori mascaţi în gardieni ai păcii, mascarade slabe de Cavaleri.

Regina Veda oftă.

— Destul, Beju, spuse ea. Te-ai făcut înţeles. Dar Qui-Gon Jinn are dreptate. Jedii au fost invitaţi aici ca gardieni ai păcii. Vrem ca alegerile să se desfăşoare fără probleme, nu?

— Nu le vrem deloc, răspunse Prinţul posomorât. Eu sunt adevăratul Rege al Galei. Tata a vrut să fie aşa şi ştii bine asta. Dacă aş fi condus eu Gala, i-aş fi alungat pe aceşti agitatori înapoi în Templul lor atât de sfânt, cu prima navă.

— Cu toate astea, acum conduc eu, spuse Regina încet. Şi spun că ei ar trebui să stea.

— Desigur, spuse amarnic Prinţul. Îmi refuzi coroana. De ce nu mi-ai refuza orice altceva?

— Poate că există un compromis la care putem ajunge, interveni Giba calm. Jedii vor rămâne pe Gala. Dar nu pot părăsi palatul neescortaţi. Ar trebui să trimitem pe cineva să stea cu ei. Cineva care cunoaşte bine oraşul. Se întoarse spre Jedi. Este şi pentru protecţia dumneavoastră, de asemenea. Oraşul este un loc periculos în acest moment. Există multă nelinişte. Veţi avea nevoie de un ghid.

Giba vorbise diplomatic, dar Obi-Wan nu crezu niciun cuvânt. Bătrânul ştia că Jedi nu aveau nevoie de ajutor pentru a se apăra. Asta era doar o modalitate de a-i determina să accepte un spion care să raporteze despre mişcările lor. Obi-Wan aşteptă protestul lui Qui-Gon. Dar, din nou, Cavalerul Jedi nu spuse nimic.

Cum putea fi de acord cu asemenea termeni umilitori?

Privirea Reginei Veda se opri o clipă asupra fiului ei. Arăta obosită – foarte obosită.

— Cum vrei tu, Beju, spuse ea încet. Este adevărat. Nu-ţi pot nega totul. Îşi puse mâna pe o baghetă luminoasă care atârna lângă perete. Aceasta îşi schimbă culoarea într-un albastru moale.

— Jono Dunn îi va însoţi pe Jedi.

O clipă mai târziu, uşa metalică se deschise. Un băiat cam de vârsta lui Obi-Wan, îmbrăcat într-o tunică şi pantaloni bleumarin, rămase în aşteptare.

— Jono Dunn, vino aici, spuse Regina. Aceştia sunt Jedii trimişi pe Gala să supravegheze alegerile. Qui-Gon Jinn şi Obi-Wan Kenobi. Tu vei fi escorta lor pe timpul şederii aici.

— Nu li se permite să părăsească palatul fără tine, spuse repede Prinţul Beju.

— Este acceptabil, Qui-Gon? întrebă Regina Veda.

Ochii ei îl rugau să fie de acord. Qui-Gon aprobă din cap.

— Vă mulţumim pentru asistenţă, Regină Veda, spuse el încet.

Lui Obi-Wan nu îi venea să creadă. Qui-Gon nu numai că accepta un paznic, ci îi mai şi mulţumea Reginei! Privirea albastră, ascuţită, a lui Qui-Gon se îndreptă spre Giba.

— Şi, mulţumesc, Giba. Sunt sigur că garda ne va proteja pe străzile periculoase din Galu.

Qui-Gon puse o mână pe umărul lui Jono Dunn şi îl trase pe băiat între el şi Obi-Wan. Mare şi puternic, Qui-Gon se înălţa mult deasupra băiatului cel slab. Deşi aveau aceeaşi vârstă, mărimea şi puterea lui Obi-Wan erau, de asemenea, uriaşe faţă de cele ale băiatului. Qui-Gon îşi dăduse seama fără niciun efort că oferta lui Giba era lipsită de substanţă. Jono nu era o protecţie pentru Jedi. Era doar un pion în jocul lor.

Buzele Reginei se strâmbară într-un zâmbet. Faţa îngustă a lui Giba se înroşi de mânie. Îşi strânse buzele subţiri.

— Şedere plăcută, spuse el printre dinţii strânşi.

— Sunt sigur că o vom avea, răspunse Qui-Gon.

Qui-Gon se înclină şi ieşi din cameră. Obi-Wan îl urmă după doar o secundă. Când ajunse în hol, Qui-Gon era deja plecat.

* * *

Moştenire.

Cuvântul atinsese o coardă în sufletul lui Qui-Gon. Avea nevoie de timp pentru a medita de ce îl atinsese atât de adânc. O luă pe scara exterioară, către grădinile de dedesubt.

Obi-Wan se va îndrepta, fără îndoială, spre camera lui. În interiorul zidurilor palatului, copacii ori erau plini cu fructe, ori erau înfloriţi.

Qui-Gon recunoscu câţiva – muja şi tango. Nuanţele de alb, roşu, violet şi galben marcau grădinile de flori din curte. Palatul era renumit pentru grădinile sale extinse. Qui-Gon ştia că fiecare plantă, copac şi floare originare de pe Gala erau reprezentate aici.

Se plimbă prin livezi. Arborii muja erau înfloriţi şi fiecare briză bruscă făcea să cadă o ploaie de petale roz care se aşterneau pe iarba de dedesubt.

Regina vorbise despre moştenirea ei. Murind, se gândise ce dorea să lase în urmă. Primul ei gând fusese pentru fiul ei. Simţise chiar o legătură cu o fiică vitregă pe care nu o cunoscuse niciodată. Galacianii erau un popor cu legături familiale puternice. Locurile de muncă şi terenurile erau adesea transmise de la părinte la copil. Căsătoriile erau alese atent,

pentru a întări familia.

Qui-Gon renunţase la familie şi copii pentru viaţa de Jedi. Alesese liber. Niciun Jedi nu era legat de viaţa asta. Putea alege oricând să o lase în urmă. Şi totuşi ştia că nu o va face. Qui-Gon se aplecă să ridice câteva petale de pe iarbă. Le lăsă să-i scape printre degete, pentru a fi purtate de vânt.

Asta este viaţa lui, gândi el. Să rătăcească prin galaxie. Să-şi rişte viaţa pentru nişte străini. El ce va lăsa în urmă?

Plimbarea lui Qui-Gon îl duse în grădinile bucătăriei. Instrumentele de grădinărit îl înconjurau – lopeţi şi greble, rânduri atent îngrijite de răsaduri mici, prinzând rădăcini în pământ. Se uită în jos, la pământ, aproape surprins să-şi vadă acolo propriile amprente ale picioarelor. Vântul şi ploaia le vor spăla în curând.

Elan alesese să trăiască separat de societate. Ea urma o serie de legi care nu aparţineau niciunui guvern, niciunei lumi, ci doar semenilor ei călători. Îşi dădu seama că era ca el. Nu o văzuse niciodată, dar o cunoştea.

— Qui-Gon?

Se întoarse la sunetul vocii lui Obi-Wan. Băiatul se uită ezitant, de frică să nu-l deranjeze.

— Ai dispărut, spuse Obi-Wan. Nu ştiam unde să te caut.

Qui-Gon nu-şi putea împărtăşi gândurile. Obi-Wan era tânăr, abia începându-şi călătoria ca Jedi. Nu ar înţelege gândurile despre moştenire, despre ceea ce ar lăsa în urmă. Nu încă.

— De ce ai fost de acord să nu părăsim palatul fără escortă?

Întrebarea păru aiurea, venind de pe buzele lui Obi-Wan. Evident, băiatul credea că Qui-Gon ar fi trebuit să se opună sugestiei lui Giba.

— Este mai bine ca, deocamdată, să creadă că ne pot controla, răspunse Qui-Gon.

— Crezi că Regina spune adevărul? întrebă Obi-Wan. Chiar nu vrea ca fiul ei să câştige alegerile? Şi ce anume vrea de la Elan?

— Ar putea fi aşa cum spune ea, spuse încet Qui-Gon. Sau ar putea să vrea să o aducem pe Elan aici pentru a o ucide. Orice membru al Consiliului care era în viaţă când Regele era tânăr, ştie că Beju nu este adevăratul moştenitor. De exemplu,

aş presupune că Giba ştie. De aceea se teme de noi. Există întotdeauna pericolul ca secretul să fie expus. Desigur, dacă Regina minte despre intenţiile ei, ar putea fi în legătură cu Giba şi dezacordul lor a fost pus în scenă doar pentru noi. Dacă pot scăpa de Elan, Regina Veda ar putea să anuleze alegerile şi să-l numească pe Beju Rege. Qui-Gon făcu o pauză. Sau ar putea minţi despre Elan cu un alt scop pe care încă nu l-am descoperit.

— Ei bine, ce crezi? întrebă Obi-Wan, încercând să-şi ascundă confuzia şi nerăbdarea din voce.

— Cred că sunt mai multe secrete aici, răspunse Qui-Gon gânditor. Cu toate astea, cred că ar trebui să procedăm ca şi cum Regina ar fi spus adevărul. Mă duc în zona de deal ca să o găsesc pe Elan.

— Dar misiunea noastră este de a supraveghea alegerile! protestă Obi-Wan. Nu poţi face asta din zona de deal.

Un colţ al gurii lui Qui-Gon se mişcă într-o jumătate de zâmbet.

— Tu eşti uneori cam prea pasionat de reguli, Obi-Wan. Lucrurile se schimbă. Misiunea nu este definitivă. Uneori, drumul pe care trebuie să mergi nu este cel direct.

— Dar siguranţa Galei este în mâinile noastre, argumentă Obi-Wan. Am fost trimişi să fim gardieni ai păcii, nu să plecăm în căutarea unei fiice demult pierdută.

— S-ar putea să nu fii de acord cu mine, Obi-Wan, spuse Qui-Gon cu blândeţe. Acesta este dreptul tău. Dar mă voi duce.

— Nu avem voie să părăsim oraşul, nici măcar palatul, fără o escortă, îi reaminti Obi-Wan. Tu ai fost de acord cu asta! Giba şi Prinţul Beju vor fi furioşi. Nu putem lăsa ca mesagerul Reginei să o contacteze pe Elan?

— Elan nu va asculta de un mesager, răspunse Qui-Gon. Va trebui convinsă. Va trebui să vadă adevărul în ochii mei sau nu va veni.

— Vorbeşti de parcă ai cunoaşte-o! exclamă Obi-Wan.

— Da, spuse Qui-Gon încet. Se apropie de Obi-Wan şi îşi aşeză uşor mâna pe umărul lui pentru o clipă. Nu-ţi face griji, Padawan. Te poţi descurca cu misiunea de aici până mă întorc. Fii atent la intrigile palatului. Privirea ageră a lui Qui-Gon cuprinse palatul. Să nu ai încredere în nimeni de aici. Există o tulburare în Forţă. Nu ştiu exact unde se află.

Obi-Wan îl privi frustrat.
— Dar ce le voi spune când vor întreba unde eşti?
În loc să răspundă, Qui-Gon păşi în grădina pe jumătate plantată, înapoi spre copaci. În timp ce mergea, se întinse şi rupse un fruct copt dintr-o ramură de deasupra capului. Fără să se întoarcă, îl aruncă peste umăr. Nu trebuia să se întoarcă. Ştia că Padawanul său îl va prinde.
— E simplu, strigă el în spate. Spune-le că încă sunt aici.

* * *

— Respectul este piatra de temelie a legăturii Maestru-Padawan, spuse Obi- Wan printre dinţi.
Vocea lui reverberă de pereţii camerei sale, răsunându-i goale în urechi. Totuşi, avea nevoie să şi-o amintească. În fiecare zi, singur în palat, punea la îndoială decizia lui Qui-Gon.
Soarele dimineţii lucea pe lemnul patului mare în care dormea. O tapiserie atârna pe peretele opus, lucrată fin cu fire metalice aurii, argintii şi verzi. Pături ţesute în culori bogate, asemănătoare unor bijuterii, îi ţinuseră de frig noaptea. Era cea mai frumoasă cameră în care dormise vreodată. Dar nu putea spune la fel despre faptul că rămăsese în palat în ultimele două zile.
Qui-Gon îi dăduse o sarcină imposibilă. În fiecare dimineaţă, înainte de zori, Obi-Wan fugea prin uşa de legătură cu camera lui Qui-Gon şi răvăşea păturile de pe patul lui Qui-Gon. Se lăsa pe perna lui pentru a-i imprima o adâncitură. În fiecare dimineaţă, Jono Dunn bătea la uşă, aducând ceai şi fructe. Obi-Wan îi spusese lui Jono că Qui-Gon medita în grădini în fiecare dimineaţă, devreme. Aştepta ca Jono să plece, apoi bea ceaiul lui Qui-Gon şi îi mânca fructele, laolaltă cu ale sale. Partea aceea nu era grea. Obi-Wan era mereu flămând.
În ceea ce-i priveşte pe Prinţul Beju şi Giba, Obi-Wan trebuia să inventeze constant scuze pentru absenţa lui Qui-Gon. *Jediul se odihnea sau medita, sau făcea turul grădinilor*. *Va veni în orice moment, dacă doreau să aştepte*... Ei nu o făceau niciodată. *Îşi lua masa de seară în camera lui*. *Se retrăsese deja pentru a se culca*...
Probabil că erau suspicioşi. Obi-Wan nu-şi putea da seama. Avea o presimţire că erau uşuraţi de faptul că Qui-Gon

nu se arăta mai implicat în alegeri. Obi-Wan îi spuse lui Jono că Qui-Gon lăsase o mare parte din monitorizare în seama sa.

Se auzi o uşoară bătaie în uşa tânărului. O clipă mai târziu, Jono o deschise.

— Am lăsat o tavă pentru Qui-Gon, ca de obicei, spuse Jono.

Plasă tava lui Obi-Wan pe măsuţa de lângă fereastră. De obicei, făcea o plecăciune şi pleca repede, dar astăzi, zăbovi.

— Nu l-am văzut în grădini, spuse el. Este treaba mea să aleg florile pentru Regină dimineaţa şi seara. Cu toate astea, nu îl văd niciodată pe Jedi.

Obi-Wan întinse mâna după o bucată de fruct.

— Grădinile sunt atât de mari. Cel mai probabil te-a evitat. Nu-i place să fie întrerupt în timpul meditaţiei de dimineaţă.

Jono stătea liniştit. Era un băiat frumos, cu părul auriu şi pielea strălucitoare a Galacianilor. Deşi îl însoţise pe Obi-Wan în mai multe plimbări pentru a inspecta locurile de votare din Galu, nu vorbise prea mult.

— Tu crezi că sunt spion, izbucni el brusc. Crezi că lucrez pentru Prinţ.

— Ei bine, şi nu-i aşa? întrebă calm Obi-Wan.

— Eu nu îi raportez Prinţului, spuse Jono cu dispreţ. Eu o servesc pe Regină. Dunnii i-au slujit pe conducătorii Galei de la începuturile dinastiei Tallah.

— Deci provii dintr-o linie de slujitori regali? întrebă Obi-Wan cu interes.

Împinse farfuria cu mâncare spre Jono. Acesta o ignoră. Îşi ridică mândru bărbia.

— Dunnii sunt mari proprietari de pământuri, departe de Galu. Eu am fost ales la vârsta de cinci ani pentru a veni la palat. A fost o mare onoare. Toţi copiii din linia familiei Dunn sunt urmăriţi de la o vârstă fragedă. Sunt aleşi doar cei mai deştepţi şi cei mai rapizi.

Obi-Wan întinse o bucată de fruct spre Jono.

— Şi eu am fost ales la o vârstă fragedă, îi spuse băiatului. Mi-am părăsit familia şi m-am dus la Templul Jedi. A fost o mare onoare. Dar mi-a fost foarte dor de familia mea, chiar dacă nu mi-am putut aminti cu adevărat de ei.

Jono întinse o mână ezitantă şi luă fructul de la Obi-Wan.

— Începutul a fost cel mai greu, spuse el, aruncându-l în

gură.

— Templul Jedi este calm şi frumos. Este casa mea, şi totuşi nu este o casă, aşa cum o au toţi ceilalţi.

— Aşa simt şi eu! acceptă Jono, aşezându-se pe marginea patul, lângă Obi-Wan. La început, palatul a fost prea măreţ. Şi îmi lipsea mirosul mării. Dar acum mă simt ca acasă. Îmi cunosc datoria şi sunt mândru să mi-o îndeplinesc. E o onoare să o slujesc pe Regină. Întâlni fără să şovăie privirea lui Obi-Wan. Dar nu spionez.

Din acel moment, Obi-Wan şi Jono deveniră prieteni. Jono continua să-l însoţească în plimbările sale prin Galu, dar în loc să stea liniştit la un pas în spatele lui, acum mergea lângă Obi-Wan, spunându-i poveşti despre oraş şi despre Deca Brun, eroul său.

— Regina are dreptate să ceară alegeri, îi spuse Jono. Deca Brun va ajuta Gala să se ridice din nou. El ţine cu toată lumea, nu doar cu cei bogaţi.

Jono nu mai întrebă deloc despre Qui-Gon. Obi-Wan ştia că Jono bănuia că Qui-Gon părăsise palatul. Aprecie tăcerea ghidului său. Nu mai era nevoie să-l mintă. Prietenul său nu punea nicio întrebare.

Jono vorbea des despre familia sa. Chiar dacă îi vedea rar, legătura sa cu ei era puternică. Obi-Wan ajunsese să-l invidieze pe Jono pentru angajamentul lui profund. Lăsase în urmă un concept de familie când îşi acceptase destinul ca Jedi. Loialitatea sa era faţă de Codul Jedi. Fusese această alegere cea potrivită? Brusc, Codul Jedi părea mult mai abstract decât legăturile de sânge.

Drepturi prin naştere. Moşteniri. Îşi dorea să poată vorbi cu Qui-Gon despre ceea ce simţea. Dar Maestrul său nu ar înţelege. El era profund angajat faţă de Codul Jedi. Nu se uita în urmă să se întrebe ce îi lipsea.

Şi, în plus, îl lăsase în urmă pe Obi-Wan pentru a căuta o fantomă.

Serile erau lungi pe Gala. Soarele apunea devreme, iar cei trei luni se ridicau încet pe cerul de un albastru marin. Lui Obi-Wan îi plăcea să meargă prin livadă la ora aceea, când strălucirea palidă a luminii lunii făcea ca fructele din copaci să fie argintii. Într-o seară fu surprins să o găsească pe Regina Veda aşezată pe iarbă, cu spatele lipit de trunchiul unui arbore

muja. Nu purta pălărie, iar părul ei auriu pal se revărsa până la talie. Arăta ca o fată tânără, asta până când Obi-Wan se apropie de ea şi îi văzu pe faţă semnele bolii.

— Stai jos, tinere Obi-Wan, spuse Regina făcând un gest spre locul de lângă ea. Şi mie îmi place, de asemenea, livada în astfel de momente.

Obi-Wan se aşeză lângă ea, cu picioarele încrucişate în stil Jedi. Nu o mai văzuse pe Regină de când sosise. Arăta şocant de rău.

— Îmi place mirosul de iarbă, murmură Regina Veda, trecându-şi mâinile prin ea. Înainte să fiu bolnavă, îmi plăcea să o privesc de la fereastră. Mă uitam la toate astea de la fereastră. Acum am aflat că trebuie să o ating şi să o miros ca să fac parte din ea. Aşeză un pic de iarbă în palma lui Obi-Wan şi îşi închise degetele peste ea. Ţine la viaţa ta, Obi-Wan. Acesta este singurul meu sfat pentru tine.

Obi-Wan văzu semnele lacrimilor pe chipul Reginei. Îşi dorea ca Qui-Gon să fie aici. Compasiunea calmă a Maestrului său linişte chiar şi cele mai febrile inimi. Ce ar spune Qui-Gon? Ar începe cu ceva neutru, dar compătimitor. Ar lăsa-o pe Regină să vorbească, ştiind că are nevoie de cineva dispus să o asculte.

— Nu vă simţiţi mai bine, spuse el cu grijă.

— Nu, mă simt mai rău, spuse Regina Veda, sprijinindu-şi capul de copac. Durerea este foarte rea noaptea. Nu pot să dorm. În timpul zilei mă simt oarecum mai bine, dar noaptea începe din nou. Din cauza asta ies aici, înainte ca durerea să se înrăutăţească. Vreau să-mi amintesc de zilele în care m-am simţit bine. De zile petrecute la ţară, oftă Regina.

— La ţară? întrebă Obi-Wan.

— Tallahii au o moşie la vest de aici, spuse Regina Veda. Imediat după ce m-am îmbolnăvit, m-am dus acolo ca să-mi revin. Poate că a fost aerul proaspăt. Sau poate, spuse ea cu tristeţe, pentru că am reuşit să mă odihnesc. Nu era niciun Consiliu de Miniştri care să mă cheme la întâlniri. Niciun servitor care să bâzâie în jurul meu. Doar eu şi cea care mă îngrijea. Dar apoi, să părea că guvernul nu putea funcţiona fără mine, aşa că au venit după mine. În câteva zile, m-am simţit mai rău ca niciodată. Acesta a fost cel mai rău lucru, spuse ea tristă. Să simt că eram mai bine şi apoi să recidivez.

— Dar de ce nu vă întoarceţi acolo? întrebă Obi-Wan.

— La început, alegerile mi-au consumat tot timpul, spuse Regina. Acum sunt prea slabă pentru a mai călători. Aşa îmi spun medicii. Şi sunt cei mai buni din Galu. Fiecare zi este la fel pentru mine. Sper să mă recuperez. Apoi vine disperarea. Acum, a dispărut şi speranţa. Aştept doar.

Obi-Wan se uită la ea. Lunile se ridicaseră mai sus, pictându-i faţa palidă într-o nuanţă argintie. Văzu din nou că ea fusese cândva foarte frumoasă.

— Nu fi atât de trist, îi spuse ea. Am acceptat-o, în cele din urmă. Acum, mă ajuţi să mă ridic? Este timpul să-mi iau ceaiul.

Obi-Wan se ridică şi îi întinse mâna. Strângerea ei era slabă. Îi puse o altă mână sub cot şi o ajută să se ridice.

— Noapte bună, Regină Veda, îi spuse el în timp ce ea se îndepărta, cu rochia foşnindu-i prin iarbă. Îmi pare rău, adăugă el încet, ştiind ea nu-l va auzi.

Cuvintele Reginei îl emoţionaseră. Nu ştia dacă minţea despre dorinţa ca Elan să-şi primească dreptul din naştere. Dar ştia că Regina vorbise sincer despre boala şi despre temerile ei. Nu putea decât să-şi imagineze cât de teribil trebuie să fie să simţi cum îţi pierzi încet controlul asupra vieţii. Să suferi, să te simţi mai bine şi apoi să-ţi fie smulsă speranţa de viaţă în fiecare seară când lunile se ridicau... În fiecare seară.

Obi-Wan se ridică în picioare, dar Forţa îi spuse să se concentreze. Nu existase un ritm ciudat al bolii Reginei? Şi nu spusese că se simţise mai bine la moşie? Până la sosirea membrilor Consiliului... Gândul îl ameţi pe Obi-Wan. Regina era otrăvită?

Obi-Wan nu ezită. Dacă bănuielile lui erau adevărate, nu era timp de pierdut. Se grăbi prin grădini. Văzu un bătrân îmbrăcat în hainele argintii ale membrilor Consiliului care se plimba printre copaci, punând ocazional mâna pe trunchiurile argintii pentru a se sprijini. Ochii albaştri-lăptoşi îi erau întorşi spre lună. Obi-Wan se ascunse înainte să fie văzut. Nu voia să atragă atenţia. Acceleră fără zgomot prin holurile palatului către camerele Reginei. Bătu încet la uşă.

— Sunt Obi-Wan, spuse el.

Jono deschise uşa.

— Regina îşi ia băutura răcoritoare pentru noapte, spuse el.

— Cine i-o aduce? întrebă Obi-Wan. Când Jono păru

nedumerit, adăugă repede: Mă întrebam dacă pot lua şi eu nişte ceai şi ceva de mâncare, noaptea.

— Servitorii din bucătărie i-o aduc, răspunse Jono. Le voi cere să te includă şi pe tine. Rânji. Mă voi asigura că vei avea cel mai bun bucătar de dulciuri.

— Pot să o văd pe Regină? întrebă Obi-Wan. Am nevoie să vorbesc ceva cu ea.

Jono dădu din cap şi se retrase într-o cameră interioară. După un moment, uşa se deschise şi îi făcu semn lui Obi-Wan să intre. Regina stătea aşezată pe o canapea de dormit, cu o tavă cu ceaşca de ceai şi o farfurie cu fructe şi dulciuri lângă ea, pe o măsuţă. Un buchet mic de flori stătea, de asemenea, lângă ea.

— Am vrut să mă asigur că vă simţiţi bine, spuse Obi-Wan, apropiindu-se. Păreaţi obosită în livadă.

— Cât de amabil din partea ta. Regina îi aruncă un zâmbet trist. Mă tem că sunt un pic mai obosită decât de obicei. Dar nu-ţi face griji pentru mine, Obi-Wan Kenobi. Ai de rezolvat probleme mai importante.

— Nu prea cred, spuse el cu blândeţe. Bunăstarea dumneavoastră este foarte importantă pentru mine, Regină Veda. Întinse mâna şi ridică ceaşca de ceai. Mai rămăsese doar o mică cantitate.

— Ceaiul este rece. Pot să vă aduc altul?

Ochii Reginei se închiseră.

— M-am săturat, spuse ea slab. Îi poţi spune lui Jono să îl ia.

— Odihniţi-vă acum, spuse cu blândeţe Obi-Wan.

Ridică tava şi se duse la uşă. Când trecu prin camera exterioară, era goală. Bun. Nu voia să-l implice pe Jono în planurile sale. Duse repede tava în camera lui. Acolo, turnă ceaiul într-o fiolă goală din trusa sa medicală de urgenţă. Puse flaconul şi restul de dulciuri într-o pungă cu cordon şi le strecură într-un buzunar al tunicii. Apoi duse tava înapoi la bucătării. Mâine va trebui să găsească un analizor de substanţe. Şi va trebui să o facă fără a-l implica pe Jono.

* * *

— Sunt îngrijorat pentru Regina mea, îi spuse Jono lui Obi-Wan a doua zi în timp ce mergeau pe străzile din Galu. O privesc

cum slăbeşte zi după zi. Medicii nu pot face nimic. Eu nu pot face nimic.

— Eşti apropiat de ea, observă Obi-Wan.

Văzuse felul afectuos în care Regina îi vorbise lui Jono. Cu siguranţă primea mai multă căldură de la Regină decât Obi-Wan de la Qui-Gon. Totuşi, Jono o slujea deja de opt ani.

Jono îşi muşcă buza. Apoi aprobă din cap.

— Este atât de greu. Prinţul Beju nu vine să o vadă. E supărat pe ea. Şi spune că îl deranjează să vadă că arată atât de bolnavă. Că trebuie să se concentreze asupra alegerilor. Cum poate un fiu să fie atât de crud? Se gândeşte doar la propriile sentimente!

Se opriră în afara unei zone de votare care fusese amenajată într-o sală a comunităţii. Obi-Wan făcuse turul multor zone de votare din Galu. Vorbise cu cei care trebuiau să-i direcţioneze pe alegători către terminalele private de datapaduri, pentru a-şi exprima votul. Testase datapadurile pentru a le verifica acurateţea. Dar se simţea de parcă vizitele sale erau inutile. El nu era un expert în procesul de votare. La prima sa ieşire, îl contactase pe Qui-Gon prin comunicator pentru a-i spune cât de inutil se simţea. Qui-Gon nu avu niciun sentiment de simpatie.

— Prezenţa ta este suficientă, spusese el scurt. Lasă-i să vadă că procesul este monitorizat dintr-o sursă externă. Asta îi va da populaţiei încredere în sistem.

Obi-Wan se întoarse spre Jono.

— Jono, te-ar deranja să aştepţi afară? Cred că ar fi mai bine. La urma urmei, lumea ştie că munceşti la palat. Eu trebuie să par neutru, altfel nu vor avea încredere în vot.

— E adevărat, spuse Jono ezitant. Dar ar trebui să rămân cu tine... Vocea i se opri, dar zâmbi. Bineînţeles că eşti corect, Obi-Wan. Nu aş vrea să pun în pericol alegerile. Voi astepta acolo, în piaţă.

Obi-Wan îi mulţumi şi intră în centrul comunitar. Se simţea vinovat că-l înşela pe Jono. Dar nu îşi putea implica prietenul în sarcina sa. Dacă Regina era otrăvită, nimeni de la palat nu trebuia să afle că el ştia asta. Trebuia să-l prindă pe cel care o otrăvea. Dacă va avea nevoie de ajutorul lui Jono mai târziu, i-l va cere.

În primul rând, trebuia să se consulte cu Qui-Gon. Obi-Wan

trecu prin centrul comunitar şi ieşi printr-o uşă laterală. Merse repede pe o alee, spre o stradă laterală. Apoi o luă înapoi în direcţia opusă. În drum spre centru, Obi-Wan stătuse cu ochii pe standurile de informaţii. Erau răspândite prin Galu, iar cetăţenii le foloseau pentru a căuta informaţii despre serviciile disponibile în capitală. Era unul la doar câteva clădiri distanţă de centru.

Lumina verde strălucitoare din partea de sus a cabinei de informaţii era aprinsă, spunându-i că standul era gol. Obi-Wan intră repede. Tastă *analizor de substanţe* în datapad. În câteva secunde, pe ecran apărură mai multe nume. Obi-Wan accesă o hartă a oraşului, care identifica unde era localizat fiecare analizor. Un singur nume, Mali Errat, avea un laborator aproape de locaţia lui Obi-Wan. Atinse ecranul şi o cale verde luminoasă îi arăta drumul până acolo. Obi-Wan se grăbi pe străzile aglomerate. Jono va începe în curând să se-ntrebe de ce îi trebuia atât timp. Băiatul cunoştea bine străzile din Galu şi s-ar putea să-l caute.

Nu primi niciun răspuns la bătaia în uşă la adresa respectivă şi niciun afiş nu se vedea afară. Obi-Wan deschise uşa cu prudenţă şi intră într-o cameră mică, aglomerată. O masă lungă din duroţel traversa mijlocul camerei, atingând pereţii la ambele capete. Masa era acoperită cu echipamente: tuburi, flacoane, fişiere de date, dispozitive de măsurare, circuite, holodosare. Cutiile de depozitare din metal erau îngrămădite pe podea, unele stivuite precar, aproape până la tavan. Fişele acoperite cu date erau împrăştiate pe podea. Ăsta era un laborator sau zona de depozitare a unui nebun?

— Bună ziua? întrebă Obi-Wan.

— Cine-i acolo? Un cap ieşi din spatele unui teanc de cutii de depozitare. Era un Galacian bătrân. Şuviţele de păr platinat îi punctau capul chel, iar ochii de un verde palid se încruntară spre Obi-Wan. Ce este? Haide, intră, spuse el nerăbdător, pocnind din degete. Spune ce treabă ai.

Obi-Wan se apropie şi privi pe lângă cutii. Galacianul stătea pe podea. Listările de date erau împrăştiate în jurul şi în poala lui.

— Îl caut pe Mali Errat...

— Vorbeşte, băiete, nu şopti!

— Mali Errat, repetă Obi-Wan, mai tare de data asta.

— Nu striga! Eu sunt Mali. Arăţi surprins să mă găseşti în

propriul meu laborator, băiete. Ei bine, ce vrei?

— Am nevoie să analizez ceva..., începu Obi-Wan.

Mali îl întrerupse din nou.

— O altă surpriză. Te afli într-un laborator de analiză a substanţelor. Prin urmare, aş presupune că ai ceva de analizat. Evident, sunt mai deştept decât par, chicoti bătrânul.

Obi-Wan se uită la laboratorul aglomerat, la listele de date tipărite care erau răspândite pe podea ca nişte şerpi.

— Poate că sunteţi prea ocupat...

— Mult prea ocupat, e adevărat, se răsti Mali. Aşadar, nu-mi irosi timpul. Arată-mi ce ai de analizat.

Nu prea avea de ales. Nu era timp să găsească alt om de ştiinţă convenţional. Sau unul mai politicos. Obi-Wan scoase punga din tunică. I-o întinse lui Mali. Bătrânul scoase flaconul de ceai şi micile prăjituri rotunde, dulci.

— Vrei să-ţi analizez prânzul?

Obi-Wan întinse mâna.

— Pot să merg în altă parte.

— Tânăr supărăcios, mormăi Mali. Când ai nevoie de rezultate?

— Chiar acum, spuse Obi-Wan.

— Te va costa, îl avertiză Mali.

— Am credite, spuse Obi-Wan, arătându-i.

Mali îi luă câteva credite din mână.

— Asta va fi îndeajuns. Acum.

Se ridică. Era mic, dar totuşi agil, remarcă Obi-Wan când Mali sări peste o cutie de depozitare şi trase un scaun până la masa de duroţel. Şuierând printre dinţi, Mali luă mai întâi nişte firimituri din prăjituri şi le introduse într-o grilă de scanare.

— Tort, pronunţă el după o clipă, citind datele. Îndulcitor, muja, făină, coagulant...

— Nimic altceva? întrebă Obi-Wan.

Mali îşi linse reziduul de pe degete.

— Este delicioasă.

Băgă restul în gură. Obi-Wan oftă.

— Încearcă lichidul.

Mali turnă o picătură din flacon într-o altă grilă de scanare. Câteva secunde mai târziu, grila afişă un grafic cu numere şi simboluri.

— Ah, murmură Mali, îndreptându-se. Fascinant.

— Ce este? întrebă Obi-Wan, aplecându-se înainte.
— Ceai, spuse Mali.
— Şi? ceru Obi-Wan.
— Apă, răspunse Mali.
— Şi? continuă Obi-Wan.
Mali îi făcu cu ochiul.
— Tinere nerăbdător, trebuie să-mi spui ce să caut. Există aici compuşi din plante, ceva acizi, nişte tanin. Dar nimic despre care să pot spune că este ieşit din comun. Dacă nu-mi spui ce suspectezi că nu este în regulă...
— Otravă, spuse Obi-Wan cu reticenţă.
— Ei bine, asta vreau! Întotdeauna e bine să spui de la început ce vrei. În caz contrar, pierdem timpul. Nu e nicio otravă în tort. E un lucru bun, nu? Am mancat din el!
Chicotind, Mali se uită din nou la grafic. Apăsă câteva tastele de pe analizor. Apăru un alt grafic, apoi un flux de numere şi simboluri.
— Ei bine? întrebă Obi-Wan.
— Interesant, spuse Mali. Există o substanţă care nu este identificabilă.
— Este neobişnuit? întrebă Obi-Wan.
Bătrânul ridică din umeri.
— Da, dar nu prea. Este doar o chestiune de căutare a fişierelor de date pentru a găsi compuşi chimici cu aceeaşi structură. Dar asta necesită timp.
— Nu am timp, spuse Obi-Wan sumbru.
Mali se uită la flacon. Scoase un fluierat printre dinţi.
— Ah. Înţeleg ce spui. Dar tot trebuie să caut, tinere nerăbdător. Dar pentru un alt credit, voi căuta rapid.
Obi-Wan îi dădu creditul. Se îndreptă spre uşă, apoi se întoarse.
— Nu-mi poţi spune dacă ar putea fi otravă? întrebă el. Fă o presupunere avizată.
— Este posibil, recunoscu Mali. Îţi pot spune asta, tinere. Orice ar fi, nu face parte din ceai.
Înainte să-l caute pe Jono, Obi-Wan găsi o alee retrasă şi folosi comunicatorul pentru a-l contacta Qui-Gon. Nu voia să rişte să-l folosească în public. Şi se simţea mai sigur să-l contacteze pe Qui-Gon în afara zidurilor palatului. Aşteptă minute lungi. Dar Qui-Gon nu îi răspunse. Nu putea fi apelat.

Obi-Wan era singur.

Se întoarse în centrul comunitar. Jono stătea aşezat pe zidul care înconjura piaţa. Avea ochii închişi şi faţa înclinată pentru a prinde razele încălzitoare ale soarelui. Soarele strălucea pentru atât de puţin timp în timpul zilei, încât Galacianii profitau de orice ocazie pentru a face plajă.

— Îmi pare rău că a durat atât de mult, îi spuse Obi-Wan lui Jono. Au fost câteva probleme. Nimic important.

Jono sări de pe zid.

— Ştiam că te vei întoarce. Este în regulă. Sunt obişnuit să aştept. Am aşteptat mult timp un prieten, Obi-Wan.

* * *

Regina nu exagerase când vorbise despre încercarea dificilă de a-i găsi pe *oamenii de pe deal*. La început, drumurile fuseseră clar marcate. Qui-Gon găsise la periferia oraşului un speeder care să-l ducă o parte din drum. Mai întâi, un fermier amabil îl dusese o parte din drum cu un speeder turbo, apoi un tânăr adolescent, pe motocicleta lui speeder. Dar, pe măsură ce drumurile se înrăutăţeau şi peisajul devenea mai pustiu, nu mai găsi pe nimeni.

Dealurile apărură în faţa lui în cea de-a treia zi. Erau accidentate şi abrupte, urcând prin păduri dese. Ocazional, ajungea într-o poieniţă şi era întâmpinat cu imagini ciudate ale unor grupuri mari de pietre ridicate. Frumuseţea dură a ţării creştea pe măsură ce călătorea tot mai sus. Zilele scurte se încheiau cu apusuri de soare care decorau cerul în culori aprinse. Apoi se ridicau cele trei luni, aruncând o strălucire argintie peste stâncile golaşe şi copacii răsuciţi.

Comunicatorul nu mai funcţiona. Spera că Obi-Wan nu avea probleme la palat. Era nerăbdător să o găsească pe Elan, nerăbdător să se întoarcă în Galu. Ajunse în vârful primului rând de dealuri. Zăpada acoperea vârfurile. Singura cale de trecere era o serie de pasaje înguste. Qui-Gon se simţea expus şi vulnerabil în timp ce trecea prin defileul îngust. În timp ce-l străbătea, cerul se întunecă. Temperatura scăzu şi îşi scoase pelerina termică din trusa de supravieţuire. Simţea în aer mirosul zăpezii. O furtună se îndrepta spre el. Va trebui să găsească cât mai curând un adăpost.

Poate că a fost din cauză că ochii lui se mişcau în mod constant, căutând un adăpost. Poate că a fost pentru că îl apăsa liniştea stranie şi cerul întunecat părea ca o perdea care cobora. Qui-Gon ar fi putut să nu vadă pâlpâirea de mişcare din stânga lui dacă nu ar fi avut toate simţurile în alertă. Nu fusese decât o umbră care pâlpâi pe o stâncă sau câteva frunze răscolite. Însă mişcarea îi atrăsese atenţia şi îl pregăti cu doar câteva secunde înainte să vină atacul.

Banditţii năvăliră în speedere de teren cu tunuri ionice montate în faţă şi în spate. Qui-Gon îşi aruncă trusa de supravieţuire pe jos. Îşi activă sabia chiar la timp pentru a întâmpina primul speeder. Se eschivă în ultima secundă posibilă, făcând speederul să se lovească de un copac. Se întorcea deja spre stânga pentru a-l tăia pe şoferul celui de-al doilea speeder. Lovitura lui atinse ţinta şi speederul se clătină spre stânga, cu şoferul care se agăţase de el, abia ratând zidul canionului. Îl îndreptă în ultima secundă şi năvăli înapoi pentru a veni din dreapta.

Qui-Gon să lăsă în jos pentru acoperire. Se putea folosi de faptul că se afla într-un spaţiu atât de îngust. Nu puteau să vină asupra lui decât pe rând. În timp ce motocicliştii manevrau pentru a-l ataca din nou, găsi un bolovan aproape de un grup de stânci masive, ridicate. Canionul era în spatele lui, pietrele în stânga lui. Bandiţii nu puteau să vină decât din dreapta.

Erau zece speedere – nu, doisprezece – încă două bâzâiră în jos din cer. Unul veni asupra lui, cu tunurile ionice. Bucăţile de piatră zburară spre el în timp ce se apleca şi se rostogolea, apoi se ridică din nou când speederul trecu pe lângă el. Qui-Gon folosi impulsul rostogolirii pentru a-l tăia pe şofer din spate. Acesta căzu de pe speeder, care scăpă de sub control şi se prăbuşi. Şoferul zăcea pe pământ, incapabil să se ridice. Cel de-al doilea speeder era doborât, dar următorul era chiar pe urmele lui, tragând cu tunurile. Acest şofer era mai priceput decât ceilalţi. Făcu un zigzag dintr-o parte în alta, salvele tunului ratându-l pe Qui-Gon la centimetri în timp ce se adăpostea de la o stâncă la alta. Se întinse spre Forţă. Avea nevoie de ea. O simţi pulsând în jurul lui, devenind mai puternică. Se conectă la ea.

Se mişcă repede, surprinzând şoferul. Se culcă la pământ în timp ce şoferul îl depăşea, cu tunurile trăgând acum în zidul

canionului. Numără câteva secunde în timp ce şoferul făcu o întoarcere bruscă pentru a reveni asupra lui. Qui-Gon ieşi de la adăpostul pietrelor şi rămase în picioare, cu sabia ridicată. De data asta, viză panoul de control al speederului. Lovi puternic, simţind şocul în umăr. Durerea îi săgetă braţul. Lovitura îl costase, dar dezactivă şi speederul. Motorul începu să fumege, iar speederul se înclină sălbatic. Lovi un alt speeder care venea asupra lui Qui-Gon. Se prăbuşiră amândouă pe solul canionului.

Apoi, Qui-Gon văzu un speeder în stânga lui. Şoferul era fie nesăbuit, fie iscusit – rămânea de văzut. Venea rapid, direct printre stâncile ridicate. Decalajul dintre ele era mic, abia suficient pentru ca un speeder să poată trece. Erau dispuse la intervale neregulate, ceea ce făcea aproape imposibilă navigarea printre ele.

Aproape fiind cuvântul cheie, realiză Qui-Gon prea târziu. Şoferul îndrăzneţ făcu o întoarcere puternică spre stânga, întorcând speederul în lateral. Trecu prin deschiderea mică. Inversă motorul, plutind în aer, apoi făcu o cotitură bruscă spre dreapta. Trecu prin următoarea deschidere, abia având loc. Acum avea o fracţiune de secundă pentru a trage nestingherit asupra lui Qui-Gon. Forţa îl ajută pe Jedi să se mişte, trimiţându-l în săritură deasupra stâncii pe care o folosise prima dată pentru adăpostire. Un alt speeder venea deja spre el. Şoferul fu surprins de mişcarea bruscă şi făcu o întoarcere dură pentru a-l evita pe Qui-Gon, chiar în timp ce trăgea cu tunurile. În acelaşi moment, celălalt şofer trase cu tunurile. Cele două salve se ciocniră în aer, formând o încărcătură explozivă care ricoşă într-o stâncă. Impactul transformă stânca într-o bombă, sfărâmând-o în bucăţi mari de şrapnel care păreau că zboară cu încetinitorul spre Qui-Gon.

Qui-Gon fu lovit în piept. Dur. Impactul îl aruncă înapoi, sabia scăpându-i din mână şi zburând la câţiva metri distanţă. Rămase întins pe spate, uluit. Auzea motoarele speederelor urlând în timp ce vehiculele manevrau pentru următoarea lovitură. Mintea îi era ameţită de la cădere. Bâjbâi după sabia de lumină. Ştia clar un lucru: fusese prins între două tunuri, în aer liber. Chemă Forţa şi făcu sabia să-i vină în mână.

Urletul unui nou motor, mai puternic, îi ajunse la urechi. În timp ce sabia îi zbura în mână, Qui-Gon văzu un alt vehicul trecând prin spaţiile înguste dintre stâncile ridicate. Îl recunoscu

ca fiind un swoop, o motocicletă cu motor puternic. Comenzile se aflau pe ghidon şi pe şa. Doar cei mai îndrăzneţi piloţi puteau struni un astfel de vehicul. O simplă atingere îl putea face să scape de sub control. Crezuse că primul bandit fusese îndrăzneţ. Pilotul swoopului zbura la limita nesăbuinţei.

Dar Qui-Gon citi încredere şi control în felul în care se deplasa vehiculul, atât de repede, încât părea o ceaţă, lăsându-se spre dreapta şi spre stânga, plutind în aer şi apoi inversând, urcând şi coborând pentru a manevra pe sub speederul mai mare.

Qui-Gon se ridică în picioare. Durerea se făcu simţită, roşie şi tăioasă şi îşi dădu seama că fusese lovit şi în picior de o bucată de stâncă. Apelă la Forţă pentru a-şi ajuta corpul să răspundă şi mintea să se limpezească. Speederul venea din nou asupra lui. Sări pentru a evita salva de tun şi făcu o întoarcere pe deasupra speederului care zbura jos, lovind panoul de control în acelaşi timp. Auzi motorul tuşind şi murind, iar speederul se prăbuşi.

Qui-Gon ateriză pe pământ şi evită focul de blaster al unui pilot care se grăbise să-şi ajute tovarăşul de lângă stâncile ridicate. Dar acest şofer nu era la fel de priceput. Încercă să se strecoare prin micul decalaj şi rată, lovind stânca şi făcându-şi vehiculul să se clatine în timp ce se străduia să îl îndrepte.

Qui-Gon îl văzuse bine pe şoferul swoopului. Purta un voal din pânză neagră care îi era înfăşurat în jurul feţei. Doar ochii îi erau vizibili. Mâinile înmănuşate strângeau ghidonul swoopului în timp ce se răsucea şi se întorcea cu măiestrie printre stânci, atacând fără încetare speederul. Cu toate acestea, Qui-Gon îşi putea da seama că şoferul avea grijă să-i permită speederului suficientă manevrabilitate ca să nu se lovească de stânci. Qui-Gon se întrebă ce i se va întâmpla odată ce şoferul swoopului avea grijă de banditul de pe speeder. Era şi el, cu siguranţă, un bandit. Qui-Gon va avea probabil din nou de muncă. Speederele rămase care planau, reticente în a-şi ajuta tovarăşul din labirintul de stânci, îi acaparară atenţia lui Qui-Gon pentru moment. Jediul se ridică, cu sabia activată. Era pregătit.

În cele din urmă, speederul trecu printre stânci, cu swoopul atât de aproape pe urma lui încât aproape că îi atingea ţeava de eşapament. Brusc, swoopul se întoarse şi flancă speederul, conducându-l spre Qui-Gon. Qui-Gon fu surprins de

manevră, dar nu era nepregătit. Sări într-o parte când tunurile ionice începură să tragă. Putea simţi că rana de la picior îl făcea neîndemânatic. Se împiedică uşor, apoi se răsuci pentru a menţine speederul în raza vizuală. Şoferul swoopului ţinu o mână pe comenzi şi apucă un aruncător de săgeţi cu cealaltă. Păstrând fără efort swoopul pe drumul său în flancul speederului, ţinti şi trase în şofer. Laserul îl lovi pe şofer în încheietura mâinii. Qui-Gon îi văzu gura deschisă într-un urlet care deveni un mârâit.

Distragerea fu tot ce îi trebuia. Qui-Gon invocă Forţa. Avea nevoie de un ultim impuls. Forţa îl propulsă într-un salt spre vârful uneia dintre stânci. Îi dădu o lovitură puternică şoferulului surprins al speederului în timp ce trecea pe lângă el. Speederul se prăbuşi pe podeaua canionului. Qui-Gon sări din poziţia sa expusă. Auzi urletele altor swoopuri. Ridică ochii şi le văzu ca pe nişte insecte negre pe cerul cenuşiu, îndreptându-se direct spre el. Erau cel puţin douăzeci şi multe altele coborau în josul defileului din direcţia opusă. Nu va fi în stare să lupte cu atât de multe. Qui-Gon privi cum bandiţii în speedere plecară. Unele dintre swoopuri îi urmăriră. Ajunsese cumva în mijlocul unei lupte a bandiţilor?

Swoopul conducător zbură spre el. Motoarele sale repulsorlift îl ţineau în aer la câţiva centimetri de sol, în timp ce şoferul sări, cu aruncătorul de săgeţi îndreptat spre Qui-Gon. Nu avea rost să lupte. Qui-Gon îşi dezactivă sabia şi aşteptă.

— Cine eşti?

Vocea era dură. Qui-Gon fu surprins cât de tânăr părea a fi banditul.

— Qui-Gon Jinn. Sunt un Cavaler Jedi trimis să contactez pe cineva.

Aruncătorul de săgeţi era acum îndreptat spre inima lui.

— Pe cine? întrebă banditul.

Qui-Gon decise că nu era nicio problemă dacă îi lăsa pe bandiţi să-i cunoască misiunea. Poate că se putea negocia cu ei.

— Pe lidera *oamenilor de pe dealuri*, spuse el. Pe Elan.

Încet, banditul îşi desfăcu voalul negru. O cascadă de păr argintiu se revărsă peste umerii subţiri. În faţa lui stătea o femeie tânără. Ochii îi erau întunecaţi, de culoarea unui cer de seară, neobişnuiţi pentru o Galaciană. Privirea ei nerăbdătoare

se opri asupra lui, înregistrând totul şi arătând că nu era impresionată de el.

— Ei bine, măcar ai făcut ceva cum trebuie, spuse ea. M-ai găsit.

Elan puse voalul şi aruncătorul de săgeţi în compartimentul lateral al swoopului. Îşi scutură praful de pe mâini şi de pe pantaloni.

— Stâncile astea sunt sacre pentru *oamenii de pe dealuri*, îi spuse ea lui Qui-Gon. Aproape că le-ai distrus.

— N-am vrut asta.

— Tu ai ales câmpul de luptă, spuse Elan crispată.

— Aveam nevoie de acoperire, spuse Qui-Gon.

Fulgii de zăpadă începură să cadă din cer. Elan ridică o sprânceană la el.

— Ai auzit vreodată de bolovani? De copaci?

Qui-Gon rezistă tentaţiei de a se certa. Îl punea în mod deliberat în defensivă.

— Îi cunoşti pe atacatori? întrebă el în schimb.

Ea ridică din umeri.

— Bandiţi de la periferia oraşului. Fac raiduri pe aici, ocazional. În Galu există întotdeauna zvonuri că *oamenii de pe dealuri* acumulează aur. Proştii lacomi cred că este adevărat. Mi-aş dori să ne lase în pace. Noi nu-i deranjăm. Îl privi dură. Cine te-a trimis să mă găseşti şi de ce?

— Regina Veda m-a trimis, spuse Qui-Gon.

Ea flutură o mână în semn de respingere.

— Atunci întoarce-te în Galu. Eu nu-i recunosc autoritatea.

— Nu vrei să ştii ce vrea de la tine?

Elan se duse la swoop şi ridică un picior peste şa.

— Ceva despre alegeri, sunt sigură. Nu mă interesează. Arătă înapoi pe unde venise Qui-Gon. Drumul înapoi este pe acolo. Nu sta pe dealuri. O să-ţi pară rău dacă o faci.

Nu ştia dacă îl ameninţa sau îl avertiza împotriva altor atacuri ale bandiţilor. Un alt swoop zbură spre ei şi se opri, planând în aer. Un tânăr înalt, cu pielea albăstruie, îi aruncă lui Qui-Gon o privire rapidă, apoi se întoarse spre Elan.

— Vine o furtună rea.

— Ştiu, Dana, spuse Elan aruncând o privire îngrijorată spre cer. Când vine, vine cum trebuie.

Ca şi când i-ar fi ilustrat cuvintele, începu brusc să cadă

zăpada. Fulgii erau ca nişte cristale dure, care loveau pielea expusă a lui Qui-Gon. El se apleca să-şi recupereze trusa de supravieţuire pe care o lepădase în timpul luptei. Durerea îl fulgeră rapid şi scoase un şuierat involuntar.

— E rănit, spuse Dana.

Elan se încruntă, enervată.

— Presupun că nu te pot trimite înapoi. Rănit, prin furtuna asta. Nu ai supravieţui. Şi noaptea cade repede pe munte.

Qui-Gon aşteptă. Rănile îl dureau. Dar se vindecau. Acum, se părea că era norocos că le avea. Conştiinţa lui Elan nu îi permitea să-l lase singur.

— Doar o noapte, îl avertiză ea. Atât. Acum urcă-te în spatele meu. Şi să nu cazi. Nu vreau să trebuiască să te salvăm din nou.

Oamenii de pe dealuri nu erau prea prietenoşi, dar erau amabili. Tabăra lor era formată din cupole albe de diferite dimensiuni, construite dintr-un material flexibil care era înşurubat în suporturi. În interiorul micului său dom, Qui-Gon găsi tot confortul şi condiţii bune – covoare groase şi pilote, un încălzitor strălucitor, o bucătărie mică şi o baie, chiar şi un datapad pentru uz personal.

Dana îi spusese că va veni un vindecător să-i îngrijească rănile. Qui-Gon făcu tot ce putea face el însuşi, dar nu putu ajunge la tăietura pe care o primise pe spate, când căzuse. Se dezbrăcă de tunică şi aşteptă sosirea vindecătorului.

Chiar dacă furtuna urla afară, cupola se simţea solidă şi caldă. Se auzi o bătaie la uşa cupolei şi îi strigă persoanei respective să intre. Elan se strecură pe uşă, purtând o geantă mică. O închise repede în urma ei pentru a opri vântul şi zăpada.

— Bun, eşti gata, spuse ea.

— Tu eşti vindecătorul? întrebă Qui-Gon, surprins.

Ea aprobă din cap în timp ce scotea flacoanele de unguent şi sulurile de bandaje. Când se uită la el, privirea ei directă fu provocatoare.

— Eşti surprins? Nu sunt genul tipic de vindecător, nu-i aşa?

— Nu, nu de asta, răspunse Qui-Gon. Pur şi simplu nu am ştiut niciodată că un vindecător poate să piloteze aşa de bine un swoop.

Un rânjet reticent îi schimonosi gura.

— Bine, să vedem ce avem aici. Îi inspectă rănile şi îi aplică mai multe unguente, apoi îl înfăşă. Ai făcut o treabă bună.

— Jedii sunt instruiţi şi ca vindecători, spuse Qui-Gon. Dar nu pot ajunge la rana de pe spate.

— Întoarce-te.

Qui-Gon simţi răceala în timp ce îi aplica unguent pe rană. Unguentul îi calmă arsura.

— Mulţumesc pentru încăperea asta confortabilă, spuse el.

— Nu trăim ca barbarii, indiferent ce gândesc oamenii de la oraş, răspunse Elan, derulând un bandaj.

— Nici nu credeam că o faceţi, spuse Qui-Gon. Şi cunosc din experienţă că pe multe lumi, ignoranţa generează frică. Fricoşii inventează poveşti despre ceea ce le provoacă teamă.

— Da, spuse Elan cu răceală. Oamenii de la oraş sunt ignoranţi şi temători. Sunt de acord. Deci, de ce aş vrea să trăiesc printre ei?

Qui-Gon încercă să-şi împiedice exasperarea. A vorbi cu Elan era ca şi cum ar fi încercat să prindă un fulg de zăpadă în derivă. Orice ar fi spus, ea găsea o modalitate de a face să-i dispară sensul.

— Deci de aceea nu participaţi la alegeri? întrebă Qui-Gon. Sprijinul *oamenilor de pe dealuri* ar putea face diferenţa în ceea ce priveşte candidatul potrivit.

— Şi cine e candidatul potrivit? întrebă Elan. Lucra în continuare la bandajul de pe spate, aşa că nu-i putea vedea faţa. Îi putea simţi degetele reci şi experte şi, ocazional, unduirea părului ei pe pielea lui. Deca Brun, care strigă lozinci şi face promisiuni? Wila Prammi, care a fost sclava sistemului regal şi acum vorbeşte despre democraţie? Tânărul ăla prost, Prinţul Beju? Nu, mulţumesc, Jedi. Nu am încredere în alegeri, nu am încredere în Regină, şi nu am încredere în candidaţi. Sunt fericită acolo unde mă aflu. Bătu bandajul pe locul lui, apoi se ridică. Am terminat.

Qui-Gon se întoarse cu faţa spre ea.

— Mulţumesc. Nu simţi loialitate nici faţă de Gala?

Puse flacoanele şi bandajele în geantă cu mişcări rapide.

— Simt loialitate faţă de proprii mei semeni. Pot avea încredere în ei.

— Cum rămâne cu lumea ta? întrebă Qui-Gon, punându-şi tunica. Gala e pe cale să sufere o mare schimbare. O schimbare

bună. *Oamenii de pe dealuri* nu ar trebui să facă parte din ea?

Elan îşi luă geanta. Se întoarse spre el nerăbdătoare.

— De asta te-a trimis Regina? Să-mi ceară sprijinul pentru fiul ei?

— Nu, spuse Qui-Gon încet. O privi cu atenţie pe fată. M-a trimis să-ţi spun că nu Prinţul Beju este adevăratul moştenitor al Regelui Cana.

— Şi de ce trebuie să-mi spui asta? întrebă Elan. De ce ar trebui să-mi pese?

— Pentru că tu eşti moştenitoarea, spuse Qui-Gon. Eşti fiica Regelui Cana.

Elan clipi. Îi văzu şocul de pe faţă şi o văzu cum încerca să se controleze.

— Ce minciuni sunt astea? întrebă ea, făcând un pas înapoi. De ce ai venit aici?

— Minciuni sau adevăr, doar tu poţi să descoperi asta, spuse Qui-Gon. Eu spun doar ce mi s-a spus şi ce am ajuns să cred. Regina Veda a descoperit recent că Regele Cana a mai avut un copil înainte să se căsătorească cu ea. Copilul acela eşti tu. Regina spune că vrea să ştii care este dreptul tău din naştere.

— Ăsta este un truc, spuse Elan categoric. Un truc care să mă atragă înapoi la oraş. Vrea să mă închidă, să-i împrăştie pe *oamenii de pe deal*...

— Nu, o întrerupse ferm Qui-Gon. Cred că vrea doar să o ştii. Asta e tot.

Elan se întoarse, părul ei palid şi argintiu fluturându-i. Se îndreptă spre uşă.

— Nu te voi asculta.

— Dar părinţii tăi? întrebă Qui-Gon, ridicând vocea ca să fie auzit pe deasupra urletului vântului. Mama ta?

Elan se întoarse din nou cu faţa spre el.

— Nu este treaba ta, Jedi. Dar îţi spun, astfel încât să nu mai încerci să mă derutezi cu minciuni. Mama a trăit toată viaţa pe dealuri. N-a fost niciodată în Galu. Tatăl meu era un mare vindecător, renumit printre *oamenii de pe dealuri*. Greşeşti.

— Sunt sigur că cei care te-au crescut au fost oameni demni, spuse Qui-Gon. Dar sângele lui Cana poate fi în tine, Elan.

Ea îl privi îngheţată.

— Poate că tu chiar crezi minciunile Reginei. Dar, Qui-Gon, îţi spun că există un plan în spatele cuvintelor ei. Depinde de tine să îl afli.

— Moare, spuse Qui-Gon încet. Se gândeşte la ceea ce lasă în urmă. Este un cadou pe care ţi-l oferă.

— Nu cred şi nu îl vreau, răspunse Elan cu fermitate. Asta este moştenirea mea. Făcu un gest către cupolă şi tot ce era în afara ei. Aceştia sunt oamenii mei. Suntem cu toţii proscrişi. Ai văzut cum este condusă Gala de familiile puternice. *Oamenii de pe dealuri* au apărut acum o sută de ani, când cei care erau diferiţi – ai căror ochi erau prea întunecaţi, a căror piele era prea întunecată, care nu aveau familie – au găsit refugiu aici. Ne-am creat propria societate, iar libertatea este prima noastră regulă. Părinţii mei mi-au dat această moştenire. Sunt mândră de asta. Nu vreau nicio coroană.

— Iei o decizie importantă într-un timp foarte scurt, observă Qui-Gon.

Ochii ei întunecaţi îl studiară.

— Şi de ce este important pentru tine, Qui-Gon Jinn? întrebă ea încet. Ai parcurs un drum lung, aproape că ţi-ai pierdut viaţa, doar ca să-mi spui asta. Gala nu e lumea ta. Oamenii ei nu sunt ai tăi. Pe mine mă leagă ceva. Dar pe tine? De ce ar trebui să ascult vorbele despre moşteniri ale cuiva care nu are nicio legătură?

Qui-Gon tăcu. Elan încerca să-l rănească. Ceva din ceea ce spunea ea, era ca un ecou al propriilor sale gânduri.

— Comunicatorul meu nu funcţiona mai devreme, spuse Qui-Gon. Este vreo modalitate de a-mi contacta ucenicul din Galu?

— Am blocat comunicaţiile pe dealuri pentru protecţia noastră, răspunse Elan. Dar te vom lăsa să îl contactezi imediat ce trece furtuna. Vorbeşte cu Dana.

Apoi deschise uşa. Vântul înverşunat îi suflă înapoi părul şi hainele şi trimise un curent de gheaţă către Qui-Gon. Elan nu tresări.

— Spune-i ucenicului tău că atunci când se va linişti vremea, vei fi în drum spre el, adăugă ea, apoi se pierdu în furtună.

Uşa se închise în spatele ei.

Făcuse un drum lung pentru nimic. Misiunea lui eşuase.

* * *

Comunicatorul lui Obi-Wan era activat când se trezi a doua zi.

Qui-Gon îl contactase în cele din urmă. Fiindu-i teamă să-l folosească în camera lui – încă era precaut să nu fie supravegheat – se duse într-un colţ al grădinii în care erau plantate specii tropicale sălbatice. Sub acoperirea frunzelor dese ale copacilor drepţi, activă comunicatorul.

— Bună, Obi-Wan.

Vocea lui Qui-Gon părea încordată. Obi-Wan simţi ceva...

— Eşti rănit, Maestre, spuse el îngrijorat.

— Mă vindec. Am dat peste nişte bandiţi, îi explică Qui-Gon. Dar i-am găsit şi pe *oamenii de pe deal*.

— Şi pe Elan?

— Am găsit-o, spuse Qui-Gon. Salvatorul meu mascat s-a dovedit a fi cea pe care o căutam. Dar nu am avut prea mult succes. Ea crede că Regina minte pentru a-şi pune în aplicare un plan propriu.

— Asta ar putea fi adevărat, spuse Obi-Wan.

— Şi tu? întrebă Qui-Gon. Ai descoperit ceva?

— Cred că Regina este otrăvită, spuse Obi-Wan.

Îi explică grăbit suspiciunile şi vizita la laboratorul de analiză a substanţelor.

Faţa lui Qui-Gon deveni gravă.

— Asta este o veste foarte proastă, spuse el.

— Cine poate fi? întrebă Obi-Wan.

— Întreabă-te cine ar beneficia de moartea ei, spuse Qui-Gon. Dacă moare, alegerile ar putea fi suspendate de succesorul ei.

— Beju! strigă Obi-Wan. Dar şi-ar otrăvi propria mamă?

— S-ar putea, spuse Qui-Gon. Deşi nu cred. Cred că sub mânia lui există o afecţiune autentică.

— Nu sunt atât de sigur, mormăi Obi-Wan.

Nu avea o părere foarte bună despre Prinţ.

— Sau ar putea fi cineva care doreşte ca să continue linia regală, continuă Qui-Gon. Cum ar fi Giba. Sau ar putea fi cineva al cărui motiv nu este evident. Trebuie să fii atent, Padawan. Trebuie să ai dovezi. Poate când analizorul de substanţe îţi va

da dă tipul de otravă, vei putea afla cine este vinovat. Nu ai spus că Jono i-a adus ceaiul de noapte?

— Nu poate fi el, spuse Obi-Wan. El îl ridică doar de la bucătărie şi îl livrează.

— Eşti foarte sigur de noul tău prieten, răspunse Qui-Gon neutru. Dar, uneori, răspunsul este cel evident.

— Sunt sigur de el, spuse Obi-Wan.

Supărarea crescu în el la sugestia lui Qui-Gon. Maestrul său alesese să-l părăsească în palat. De ce nu putea Qui-Gon să aibă încredere în judecata sa?

— Între timp, trebuie să o avertizezi pe Regină, spuse Qui-Gon. Nu văd altă cale. Trebuie să primească de mâncare doar de la cei în care are încredere. Şi mai bine ar fi dacă şi-ar pregăti-o singură.

— Te întorci curând?

Obi-Wan speră că răspunsul va fi da.

— Peste câteva zile. Rănile s-ar putea să mă împiedice să călătoresc.

— Dar ai spus că te vindeci! protestă Obi-Wan.

— Dar ei nu ştiu asta. Elan nu va fi prea bucuroasă să audă că arta ei de vindecătoare este lentă. Este foarte mândră de abilităţile sale.

— Elan este vindecătoare? întrebă Obi-Wan. Îi veni un gând. Asta înseamnă că ar putea şti despre lucruri de genul otrăvurilor.

Tonul lui Qui-Gon deveni sever.

— Asta este o presupunere mult prea aiurea, Padawan. Vrei să spui că Elan ar putea avea ceva de-a face cu boala Reginei? Ea nu vine niciodată în Galu.

— Dar nu ştim asta, argumentă Obi-Wan. Ai spus că era deghizată atunci când ai întâlnit-o. Dacă avea cunoştinţă de poziţia ei de moştenitoare? M-ai întrebat cine va beneficia de moartea Reginei. Elan nu este acea persoană?

— Nu ştia că este moştenitoarea, spuse Qui-Gon după un scurt timp.

— Sau cel puţin aşa s-a prefăcut, spuse Obi-Wan cu încăpăţânare.

Dacă Qui-Gon îl putea acuza pe Jono, de ce umbra de suspiciune nu s-ar putea extinde şi asupra lui Elan?

— Concentrează-te pe palat, spuse Qui-Gon. Obi-Wan auzi

dezaprobarea din vocea lui. Mă voi descurca eu cu Elan.

Comunicarea încetă. Obi-Wan strecură comunicatorul înapoi în buzunar, dezamăgit de discuţia avută. Uneori simţea că el şi Qui-Gon nu vor realiza niciodată comuniunea minţii care era un semn al relaţiei ideale Maestru-Ucenic.

Evident, Qui-Gon nu reuşise să o convingă pe Elan că era moştenitoarea coroanei. De ce îşi pierdea timpul cu *oamenii de pe dealuri*? Obi-Wan o luă înapoi spre grădinile bucătăriei. După un colţ, aproape că se lovi de Jono.

— Obi-Wan! Iată-te, spuse Jono. Am lăsat o tavă pentru tine. Am boabe proaspete de juna pentru tine, în dimineaţa asta. Foarte dulci.

Obi-Wan dădu din cap şi se îndreptă spre palat. Jono fusese atât de aproape. Auzise oare convorbirea lui Obi-Wan? Era Jono până la urmă un spion pentru Giba şi Beju? Obi-Wan bănui că Regina era otrăvită odată cu tava de noapte, dar nu putea fi absolut sigur. Nu avea de unde să ştie cât dura să acţioneze agentul otrăvitor. Nu putea să-şi asume niciun risc cu viaţa Reginei. Se grăbi spre camerele ei. Regina stătea în camera exterioară, în roba de dimineaţă. Cercurile întunecate i se vedeau sub ochi, iar părul ei lung cădea liniştit pe spate. Masa era pregătită pentru micul dejun – ceai, fructe şi o prăjitură cu proteine. Tocmai ridica ceaiul spre buze cu o mână tremurândă...

— Nu! strigă Obi-Wan.

Sări înainte şi lovi cupa deoparte. Căzu şi se sparse pe podeaua de piatră.

Regina se întoarse încet pentru a se uita la ea.

— Asta făcea parte din cadoul meu de logodnă, spuse ea.

— Cred că sunteţi otrăvită, Regină Veda, izbucni Obi-Wan.

Regina părea să-şi mişte cu greu capul. Îşi mută ochii asupra lui.

— Ce ai spus?

— Nu ştiu cine este, spuse disperat Obi-Wan. Nu am dovezi – nu încă. Dar dacă este adevărat, nu trebuie să beţi sau să mâncaţi nimic din ceea ce este pregătit pentru dumneavoastră.

— Acest lucru este imposibil, şopti Regina.

— Este imposibil, anunţă Prinţul Beju, păşind înăuntru. Giba venea imediat în urma Prinţului. Jediul minte!

— De ce ar minţi, fiule? întrebă slab Regina Veda.

— Pentru a discredita palatul, răspunse Prinţul Beju. Sau pentru un alt motiv pe care încă nu l-am descoperit. Nu am încredere în niciunul dintre ei, Mamă!

— Şi unde este celălalt? întrebă Giba mieros. Am cerut să-l văd iar şi iar, doar ca să aud că se odihneşte sau se plimbă. Nu cred! Cred că acest Jedi minte. Aşa că de ce nu ar minţi şi despre asta?

— Amândoi sunteţi gata să mă acuzaţi. Ciudat că nu vă gândiţi că s-ar putea să spun adevărul, sublinie Obi-Wan. Dacă există şanse să fie adevărat, aş crede că ar trebui să fiţi îngrijoraţi. Uitaţi-vă la Regină. Devine mai slabă în fiecare zi.

Prinţul se întoarse spre mama sa. Privirea lui furioasă şovăi pentru o clipă, iar el făcu o jumătate de pas spre ea. Apoi îşi reveni şi se întoarse spre Obi-Wan.

— Boala mamei nu este preocuparea ta. Şi răspândirea minciunilor despre asta nu o ajută. Doar o supără! Poate că Qui-Gon Jinn este amestecat în această otrăvire despre care vorbeşti. Giba are dreptate. Este ciudat că nu l-am văzut. A fost de acord cu regulile noastre şi apoi şi-a încălcat promisiunea. Este capabil de orice!

— Qui-Gon a plecat pe dealuri pentru a încerca să o convingă pe Elan să-şi aducă semenii la vot, spuse Obi-Wan.

Era pe jumătate adevărat, dar cel puţin le dădea o explicaţie pentru dispariţia sa. Nu putea dezvălui secretul Reginei.

— Ce poveste ridicolă! îl batjocori Prinţul Beju. De ce ar face diferenţa *oamenii de pe dealuri*? De ce ar trebui să ne pese ce cred ei? Evident, minţi din nou.

Regina se ridică în picioare. Gestul păru să-i ceară un mare efort.

— Nu minte, Beju, zise ea. Ştiu asta. Eu l-am rugat pe Qui-Gon să o contacteze pe Elan. Pentru mine.

— Dar, de ce? întrebă Prinţul Beju, întorcându-se cu faţa spre mama lui.

— Pentru că este sora ta vitregă, răspunse Regina Veda încet. E timpul să o afli. Tatăl tău a avut o căsătorie timpurie şi un copil. A divorţat de soţie şi a abandonat copilul. Decizia l-a bântuit...

— Nu cred! Prinţul Beju clătină din cap. Acum minţi tu.

Tatăl nu ar acţiona atât de dezonorant. Familia este piatra de temelie a vieţii de pe Gala. Cât de des a spus asta. Nu ar dezonora numele Tallah prin căsătoria cu o persoană *de pe deal*. Şi nu şi-ar abandona copilul! O ştii prea bine!

— Îmi pare rău că ţi-o spun, Beju, spuse cu blândeţe Regina Veda. Dar este adevărat. A regretat-o. A vrut să îndrepte ceea ce a făcut.

— Mânjeşti amintirea tatei, şopti Prinţul Beju îngrozit. Te străduieşti să mă faci de ruşine?

Regina se întoarse spre Giba.

— Spune-i, îl imploră ea. Ai fost acolo. Ştii că este adevărat.

Giba clătină din cap.

— Îmi pare rău, Regină. Voi face orice pentru Înălţimea Voastră. Dar nu voi minţi.

Regina se clătină înapoi. Obi-Wan merse înainte pentru a o susţine.

— Acum văd totul, se mânie Prinţul Beju. Eşti în cârdăşie cu Jedii. Ai conspirat împotriva mea. Vei face tot ce trebuie pentru a te asigura că nu câştig coroana.

— Nu, Beju, fiule, spuse slab Regina Veda. Nu...

— Îi chem pe gardieni, spuse ferm Prinţul Beju

Se duse spre tuburile montate în perete.

Obi-Wan încă susţinea braţul Reginei. O putea simţi tremurând. Era aproape să se prăbuşească. Cu toate astea, cu o explozie bruscă de putere, se îndepărtă de Obi-Wan. Avu timp să-i arunce o privire care îi spuse să fugă. Apoi se clătină înainte şi se prăbuşi peste fiului ei. Prinţul Beju fu luat prin surprindere. O ţinu pe mama sa să nu cadă. Giba făcu un pas înainte pentru a-l ajuta. Obi-Wan fugi repede spre uşă şi dispăru. Trecu prin uşa care dădea spre grădini şi văzu urma robei argintii a bătrânului membru al Consiliului, ai cărui ochii albaştri laptoşi priveau copacii. Obi-Wan se întoarse în direcţia opusă şi şerpui prin livadă. Trebuia să părăsească zona palatului şi nu putea pleca pe poarta principală. Acum era sigur că Giba se afla în spatele otrăvirii Reginei. Singura întrebarea era dacă Prinţul Beju ştia despre asta. Prinţul păruse cu adevărat afectat de starea mamei sale.

Auzi paşi alergând în spatele lui. Obi-Wan grăbi ritmul. Era aproape de zidul de piatră înalt care înconjura terenul palatului.

— Obi-Wan! Stai, prietene!

Era Jono. Obi-Wan ezită. Putea avea încredere în el? Voia să aibă încredere în el. Îl plăcea. Dar dacă fusese doar o coincidenţă că Giba şi Beju intraseră în cameră în timp ce vorbea cu Regina? Îl urmărise Jono acolo din grădină, apoi fugise să îi aducă? Avertismentul lui Qui-Gon îi apăsa inima.

— Tă rog! spuse Jono.

Într-o clipă, ar fi dat cotul pe cărare. Dar dacă aducea gărzile cu el? Obi-Wan încă avea timp să fugă.

Ştiam că te vei întoarce... Am aşteptat un prieten mult timp, Obi-Wan.

Îşi aminti de privirea din ochii lui Jono în ziua aceea, îngrijorată şi sinceră. Jono avea încredere în el. Obi-Wan trebuia să-i întoarcă favoarea. Se opri scurt.

Jono apăru la vedere, cu părul blond fluturând. Aproape că se lovi de Obi-Wan dar, în schimb, se împiedică şi căzu.

— Au! se văită el, frecându-şi genunchiul. Îşi împinse părul din ochi şi rânji. Asta mă va învăţa să nu mai încerc să prind un Jedi.

Obi-Wan îl ajută să se ridice.

— Poţi fugi repede.

— De aceea ai nevoie de mine, spuse Jono. Trebuie să mă laşi să te ajut. Veneam să o ajut pe Regină. Am auzit ce s-a întâmplat. Chiar crezi că Regina este otrăvită? încheie el în şoaptă.

— Da, da, spuse Obi-Wan.

— Beju a chemat gărzile. Nu eşti în siguranţă aici, Obi-Wan. Te caută deja.

— Eram pe punctul de a pleca, îi spuse Obi-Wan.

— Dar unde vei merge? întrebă Jono, încruntându-se.

— Mă voi ascunde în oraş, spuse Obi-Wan. O să aştept să se întoarcă Qui-Gon.

— Te vor prinde, spuse Jono. Sunt spioni peste tot. Trebuie să merg cu tine. Şi ştiu unde ar trebui să mergem.

— Unde? întrebă Obi-Wan.

— La Deca Brun, spuse Jono cu fermitate. El ne va ajuta.

* * *

Sediul lui Deca Brun se afla într-o zonă aglomerată, plină

de viaţă, din Galu, în mijlocul magazinelor şi a turnurilor rezidenţiale înalte. Bannerele roşii care-i afişau numele se vedeau la aproape fiecare fereastră. Afişe mari cu un Deca zâmbitor erau lipite pe toţi pereţii. În partea de jos se vedea scrisul de mână îndrăzneţ al lui Deca, care spunea: EU SUNT TU! SUNTEM CA UNUL!

— Deca a fost cel care ne-a arătat că suntem cu toţii Galaciani, îi spuse Jono lui Obi-Wan când se apropiară de clădire. Înainte, descendenţa de familie era cea mai importantă legătură pe Gala. Marile familii de pe Gala – Tallah, Giba, Prammi şi alţii – au primit favorurile curţii. Deca a fost cel care a spus că ne datorăm loialitate reciproc, tuturor Galacianilor. Chipul băiatului strălucea de mândrie. El m-a făcut să-mi dau seama că există o lume în afara palatului.

Jono împinse uşa. Biroul era plin de lucrători la campanie. Unii foloseau datapadurile, alţii se strânseseră în grupuri, vorbind cu seriozitate.

Un Galacian înalt şi osos îl văzu pe Jono. Rânji şi îi făcu cu mâna.

— Jono! Ai venit să devii voluntar, nu-i aşa?

Jono se îndreptă spre bărbat.

— Sila, el este prietenul meu, Obi-Wan. Trebuie să-l vedem imediat pe Deca.

Sila zâmbi.

— La fel ca noi toţi, Jono, spuse el. Este greu să dai de el. E peste tot. Ţinând discursuri, având întâlniri cu suporteri noi…

— Dar este important, insistă Jono.

Zâmbetul lui Sila dispăru.

— Văd asta, spuse el. Ar putea fi în camerele lui private. Ezită, apoi spuse: Vino cu mine.

Obi-Wan dădu din cap către Jono să meargă înainte. El luă loc pe un scaun de lângă un perete. Deodată, o tânără îşi băgă capul pe uşa din faţă.

— Miting pe strada Thrush, strigă ea. Nu veniţi şi voi? Avem nevoie de ajutor.

Muncitorii lui Brun se ridicară în picioare, apucând stindardele şi pancartele laser.

— Rămâi de pază, strigă unul dintre ei către Obi-Wan.

Tânătul aprobă din cap.

În câteva secunde, camera se eliberase. Cineva lăsase un

holodosar deschis pe biroul de lângă el. Obi-Wan se aplecă peste dosar. Un nume familiar îi atrase atenţia. OFFWORLD. Un fior rece trecu peste Obi-Wan. El şi Qui-Gon avuseseră recent de-a face cu Offworld. Corporaţia era o organizaţie nemiloasă care înrobea fiinţele pentru vastele sale operaţiuni miniere. Jefuiau planete, le epuizau resursele naturale şi apoi plecau mai departe. Şi Offworld era condusă de inamicul lui Qui-Gon, fostul său ucenic, Xanatos. Obi-Wan atinse dispozitivul de derulare. Din câte putea să înţeleagă, Offworld donase o sumă mare de credite pentru campania lui Deca Brun.

Banii fuseseră canalizaţi prin mai multe nume de companii Galaciane.

Obi-Wan închise fişierul şi parcurse titlurile rămase în dosar, dar nu exista nicio altă menţiune despre Offworld. Apoi văzu un dosar marcat CORPUL MINIER GALACIAN. Îl accesă. Era un plan în detaliu de deschidere a unei jumătăţi a minusculei Gala pentru operaţiunile miniere. Asta includea Marea Galaciană, cea mai mare sursă de apă dulce a planetei – şi casa celor câţiva *oameni ai mării* rămaşi.

Obi-Wan citi rapid planurile, care includeau importul de lucrători din alte lumi, construirea de porturi spaţiale pentru transportoarele uriaşe care făceau parte din operaţiunile Offworld şi *recrutarea* nativilor Galaciani pentru forţa de muncă. Compania era un paravan pentru Offworld.

Deca Brun trebuie să fi fost de acord cu planurile în schimbul sprijinului financiar, îşi dădu seama Obi-Wan. Deca susţinea că trezoreria lui era bazată pe micile donaţii ale Galacianilor din clasa medie. Se voia a fi o dovadă a sprijinul larg de care beneficia. Dar, în schimb, cea mai mare parte a campaniei sale fusese finanţată de Offworld.

Obi-Wan închise rapid holodosarul. Se întoarse şi se grăbi spre uşa pe unde dispăruse Jono. Trebuia să-l găsească pe băiat, să plece de acolo şi să-l avertizeze pe Qui-Gon... În schimb, se trezi cu patru blastere îndreptate spre piept. Pe hol stăteau patru gardieni. În spatele lor era o altă uşă. Obi-Wan auzi încuietoarea făcând clic în spatele lui, la uşa pe care tocmai intrase.

— Dă-mi armele, spionule, spuse unul dintre ei.

— Nu sunt un spion..., începu Obi-Wan.

Focul de blaster izbucni brusc. Obi-Wan îl auzi fluierându-i

pe la ureche şi lovind peretele din spate lui. Zburară bucăţi de piatră. Una îi tăie obrazul.

— Dă-mi armele, spionule, repetă gardianul.

Avansă un alt gardian. Luă sabia de lumină a lui Obi-Wan şi comunicatorul.

— Ştii, spuse gardianul pe un ton de conversaţie, de câtă mâncare este nevoie pentru a hrăni organizaţia Deca?

Surprins de întrebare, Obi-Wan clătină din cap.

— Lasă-mă să-ţi arăt, îl invită gardianul.

Îl împinse aspru pe Obi-Wan cu blasterele sale. Îl duse într-o zonă vastă de bucătărie. Apoi deschise o uşă groasă de duroţel şi îl împinse înăuntru. Era o zonă de depozitare a alimentelor. Cutiile umpleau rând după rând de rafturi şi carnea atârna în cârlige pe un perete îndepărtat. Era frig. Obi-Wan ateriză pe podeaua imensului congelator. Auzi uşa groasă închizându-se şi încuietoarea sigilându-se.

* * *

De îndată ce Qui-Gon se trezi, ştiu că furtuna se oprise. Vântul murise şi peste tabără se lăsase o linişte stranie. Când deschise uşa cupolei, zări o pătură albă de zăpadă şi un cer albastru senin. Elan o să vrea ca el să plece azi. Qui-Gon îşi adună lucrurile, încercând să-şi adune şi gândurile. Mai era vreun alt argument pe care încă nu îl încercase? Refuza să renunţe. Simţea că participarea lui Elan la procesul electoral era crucială pentru succesul său.

Mâncă micul dejun şi merse prin zăpadă spre domul lui Elan. *Oamenii de pe dealuri* se agitau deja. Copiii se jucau în zapadă. Un bărbat aduna fructe de pădure târzii dintr-un tufiş. Dana îi făcu cu mâna de peste poiană, unde transporta lemne pentru un bătrân.

Qui-Gon bătu la uşa domului lui Elan şi ea îi spuse să intre. Amesteca unguente şi poţiuni la o masă de lucru, în faţa unui mic foc vesel. Qui-Gon îşi aminti de suspiciunile lui Obi-Wan. Le ignorase imediat. Greşise oare făcând asta? Cu toate astea, ceva în Elan se simţea pur pentru el, se simţea real. Nu şi-o putea imagina capabilă să condamne pe cineva la o moarte lentă prin otrăvire.

Qui-Gon aduse un scaun lângă ea.

— Să nu te simţi prea confortabil, îi spuse ea. Pleci de aici în dimineaţa asta.

— Zăpada pare mare, observă Qui-Gon.

— Îţi vom da un swoop, spuse ea.

Începu să frece ierburile într-o pastă.

— Rănile încă mă deranjează, spuse Qui-Gon.

— Îţi fac nişte medicamente, răspunse ea neperturbată. Aproape la fel de bune ca bacta. Îl privi în cele din urmă cu un zâmbet slab. Crezi că mă voi răzgândi, Qui-Gon? Dacă da, nu mă cunoşti.

— Ah, spuse el. Dar simt că te cunosc.

Zgomotul tunetului se rostogoli brusc prin aerul liniştit. Cupola zăngăni de puterea lui.

— O altă furtună, spuse Qui-Gon.

Ea rânji.

— Vei reuşi să treci prin ea.

Tunetul bubui din nou. Qui-Gon se ridică drept. Când se uită la Elan, văzu că zâmbetul ei se estompase.

— Ăsta nu este tunet, spuse Elan.

— Tancuri, răspunse Qui-Gon.

Când fugiră din cupolă, Dana alerga spre ei.

— Suntem atacaţi, spuse el fără suflare. E garda regală! Am văzut însemnele.

Zgomotul tancurilor făcu să tremure pământul. Qui-Gon le văzu apropiindu-se peste o câmpie largă. Erau îngreunate de zăpada adâncă, dar reuşeau să răzbească.

Oamenii de pe dealuri nu aveau prea mult timp.

— Trebuie să-i îndepărtăm de tabără, strigă Elan.

O umbră căzu peste zăpadă. Qui-Gon ridică privirea. O navă de transport, masivă, a gărzii regale trecu peste tabără. Ateriză într-o luncă acoperită de zăpadă, lângă tancurile în mişcare. Rampele alunecară în jos în jurul transportului. Mai multe tancuri se rostogoliră din interior.

— Tancuri Proton[2], spuse Qui-Gon. Trupele sunt înăuntru. Nu vor risca să se expună dacă nu va fi nevoie.

— Tabăra va fi distrusă, spuse Dana.

Elan îşi muşcă buza, gândindu-se.

— Vântul a venit din nord-est în timpul furtunii, nu, Dana?

---

[2] Tancuri Proton – tip de vehicul de asediu folosit de garda regală de pe Gala. Erau echipate cu un tun ionic, precum şi cu lansatoare de grenade cu protoni.

— Da, dar...

— Du-i pe toţi la swoopere, ordonă Elan crispată. Pune-l pe Nuni să ducă toţi copiii şi bătrânii la adăpost sigur. Şi trimite-o pe Viva să-mi adune medicamentele. S-ar putea să avem nevoie de ele mai târziu. Repede!

Dana dădu din cap şi fugi. Elan se întoarse spre Qui-Gon. El îi admira calmul în faţa unor astfel de pericole.

— Şi tu, Qui-Gon, spuse ea. Voi avea nevoie de fiecare swoop pentru luptă. Nu îţi pot împrumuta unul acum. Dar poţi scăpa în jos pe munte dacă o iei pe acolo.

Îi arătă o potecă îngustă care şerpuia dincolo de cupole.

— Voi lua swoopul pe care mi l-ai promis, răspunse Qui-Gon.

— Dar nu pot...

El îşi activă sabia şi ţinu lumina verde strălucitoare în faţa ei.

— Nu-i voi lăsa pe oamenii tăi neprotejaţi, spuse el.

Oamenii de pe dealuri erau gata să plece – toată lumea cu vârsta peste zece ani şi sub vârsta de optzeci de ani stătea urcată pe swoopuri.

Elan îşi trecu un picior peste swoop. Qui-Gon făcu la fel.

— Iată planul, le spuse ea celorlalţi. În primul rând, atacăm tancurile. Îi facem să se enerveze. Păstraţi-vă în afara razei tunurilor. Amintiţi-vă de jocul de zoomball?

Toată lumea aprobă din cap. Ea rânji, întâlnind cât de mulţi ochi putea.

— Faceţi tancurile să fie ca porţile. Zburaţi ca şi cum aţi juca împotriva celor mai buni jucători de zoomball din galaxie. O să încercăm să-i alungăm dinspre tabără. Atunci când vor fi enervaţi şi nebuni, ne vom îndrepta spre Trecătoarea Lunii.

— Trecătoarea Lunii? întrebă Dana. Dar...

Elan rânji.

— Exact.

Qui-Gon nu avu timp să întrebe la ce se referea. Elan porni motoarele şi decolă. În câteva secunde, era doar un punct în depărtare. Ceilalţi o urmară. Qui-Gon condusese diferite tipuri de speedere şi tot felul de vehicule de zbor. Aceasta era prima lui experienţă pe un swoop. Comenzile motorului, precum şi direcţia, erau pe ghidon. Porni motorul la fel ca Elan, prinse viteză, apoi îşi corectă uşor direcţia rotind ghidonul spre

dreapta. Swoopul se răsturnă imediat şi se îndreptă spre un copac.

— Înclină-te în cealaltă parte a întoarcerii! strigă cineva în stânga lui şi Qui-Gon se aplecă, ţinându-se bine.

Odată ce simţi că swoopul îi revenise din nou sub control, încercă o corecţie mai prudentă. De data asta, putu să rămână cu ceilalţi sau cel puţin să rămână în raza vizuală. În curând, Qui-Gon începu să simtă maşina. Răspundea mai repede decât era el obişnuit, dar era agilă. Înainte să intre în raza tunurilor ionice, exersă câteva scufundări, ridicări şi întoarceri bruşte, rămânând în aer şi apoi întorcându-se. Apoi prinse viteză ca să se alăture celorlalţi, care erau aproape în raza de acţiune a tancurilor.

Elan se întoarse când el apăru lângă ea.

— Era timpul, spuse ea.

Rânjetul ei era prietenos, de parcă ar fi ieşit la o plimbare plăcută.

— Crezi că te poţi descurca cu maşina aia?

— Voi face tot ce pot, răspunse Qui-Gon, exact când focul de tun rupea un copac din stânga lui.

— Va trebui, răspunse Elan.

Îşi întoarse brusc ghidonul spre dreapta, evitând o altă salvă de tun.

Swoopurile se desfăcură în formaţie, se lăsară în jos şi apoi urcară din nou. Atacară tancurile, apoi se retraseră. Qui-Gon prinse repede ritmul. Înţelese de ce Elan asemănase atacul acela cu un joc. Tancurile erau greoaie în comparaţie cu micile şi agilele swoopuri. Puteau să zboare în sus, apoi să coboare în faţa tunurilor, apoi să se întoarcă înainte ca garda regală să aibă şansa să tragă.

Elan şi Dana făcură un tanc să-i urmărească, pierzându-se într-o tufă. Qui-Gon auzi un zgomot puternic şi *oamenii de pe dealuri* începură să se bucure. Tancul căzuse cu botul înainte într-o râpă.

— Trecătoarea Lunii! strigă Elan.

Îşi inversă motoarele, plutind în aer în timp ce o altă salvă de tun o rată la un fir de păr. Apoi porni, coborând pe munte, dar zigzagând constant de la dreapta la stânga, în sus şi în jos. Qui-Gon o urmă pe poteca ameţitoare.

Tancurilor le era greu să ţină pasul. Qui-Gon îşi imagină că

garda regală crezuse că bătălia va fi simplă. Îşi vor aţinti arme masive spre tabără, o vor distruge, apoi vor captura supravieţuitorii. Nu se aşteptaseră ca *oamenii de pe dealuri* să-i conducă într-o goană în jos, pe munte. Dacă ar fi fost deştepţi, nu i-ar urma. Dar forţele regale erau depăşite. Nu mai purtaseră o bătălie tactică de generaţii. Cea mai mare parte a slujbei lor era să înăbuşe insurecţiile minore din oraşe. Nu mai aveau nici forţă şi nici tactică.

Însă Qui-Gon ştia bine că nu trebuia să subestimeze acele tancuri. Odată ce îi prindeau pe Elan şi pe *oamenii de pe dealuri*, puterea lor de foc ar fi câştigat, în cele din urmă, lupta. Cum ar putea aruncătoarele de săgeţi şi câteva blastere – şi o sabie de lumină – să reziste la astfel de arme? Qui-Gon rămase în spatele swoopurilor, încercând să atragă salvele de tun ionic ale tancurilor care prindeau viteză. Habar nu avea către ce se îndrepta. Munţii începură să se închidă din ambele părţi. Începu să-şi facă griji. În curând, swoopurile nu vor mai putea manevra liber şi acela era singurul lor avantaj tactic. Lumina soarelui lovea zăpada din faţă, orbindu-l.

Dintr-o dată, swoopurile din faţa lui încetiniră. Qui-Gon reduse viteza rapid, rămânând incomod de aproape de tancul din spatele său. Forţa undui în jurul lui, avertizându-l, şi se răsuci spre stânga. Focul de tun îi rată la centimetri. Îi simţi respiraţia fierbinte arzându-l pe spate. Qui-Gon acceleră pentru a ajunge la celelalte swoopuri. Soarele era atât de strălucitor pe zăpadă încât abia mai putea vedea. Folosi Forţa ca să-l ghideze. Îşi dădu seama că drumul pe care îl urma se îngusta şi mai mult, canionul din faţă curbându-se înapoi în sine, formând un fel de castron.

Cu siguranţă vor fi prinşi în capcană acolo, gândi el. Oare Elan îşi pierduse orientarea? Sau avea un plan în minte? Îşi dorea doar să ştie care era. Ajunse din urmă celelalte swoopuri, care acum pluteau mult deasupra pasului, în canion. Qui-Gon li se alătură. Când sosiră tancurile, swoopurile vor fi făcute bucăţi. Jedii erau gata să se întâlnească cu moartea în orice moment. Dar de ce o invita Elan?

Tancurile urlară, înaintând, crescând viteza când garda regală îşi dădu seama că erau pe punctul de a-i prinde pe *oamenii de pe dealuri*. Tunurile ionice explodară, mai mult în semn de triumf decât conform vreunui plan. Tancurile se

rostogoliră în canion. Primul dintre ele manevră pentru a trage asupra swoopurilor plutitoare...

Şi se scufundă brusc într-o râpă enormă, plină cu zăpadă. Căzu şi mai multă zăpadă şi gheaţă de pe vârfuri. Al doilea tanc se prăbuşi prin gheaţa subţire şi fu înghiţit. Era prea târziu ca celelalte să se mai retragă. Unul câte unul, se prăbuşiră prin zăpada cu crusta îngheţată şi fură înghiţite şi ele. În doar câteva clipe, tancurile dispărură complet.

Elan veni lângă Qui-Gon. Vântul rece îi făcuse obrajii roz. Ochii ei bleumarin scânteiară.

— Nu cred că vei avea nevoie de sabia de lumină, Jedi, spuse ea.

Elan ştiuse că, având vânt din nord-est, canionul ar plin de o zăpadă de sute de metri adâncime. Lipsa soarelui de dimineaţă ar face ca gheaţa să formeze o crustă în partea de sus. Pariase pe faptul că tancurile vor da năvală, dornice să-i prindă pe *oamenii de pe deal*. Pariul ei dăduse roade. *Oamenii de pe dealuri* câştigaseră bătălia fără a avea nici măcar o singură victimă. Ar fi putut lăsa garda regală îngropată de vie în zăpadă. Qui-Gon nu ar fi putut să împiedice lucrul acesta. Nu putea săpa singur după tancuri. Dar, spre surprinderea sa, Elan organiză o operaţiune de salvare. Folosind un burghiu de zăpadă care plutea doar la câţiva centimetri deasupra suprafeţei, săpară tuneluri prin zăpadă, mult sub locul unde căzuseră tancurile. I-au condus pe soldaţii surprinşi şi recunoscători spre suprafaţă, unde au fost transportaţi pe swoopere înapoi în tabără. Au fost adăpostiţi în cea mai mare cupolă şi li s-au adus pături. La uşa cupolei au fost postaţi gardieni, dar niciunul dintre soldaţi nu voia să fugă. Erau recunoscători pentru adăpostul cald. Celor care aveau nevoie li s-au dat bandaje şi unguente. Prăbuşirea în zăpadă îi vătămase pe câţiva dintre ei. Un soldat îşi luxase încheietura. Alunecarea tancului în râpă o lăsase pe o femeie războinică cu o tâmplă julită. Cam alea au fost toate leziunile.

Qui-Gon încercă să-l prindă pe Obi-Wan pe comunicator. Avea nevoie să afle ce se întâmpla la palat. Cine comandase atacul? Prinţul Beju? Qui-Gon ştia un lucru: atacul fusese alimentat de disperare. Asta însemna că situaţia putea fi volatilă în capitală. Obi-Wan nu îi răspunse. Qui-Gon îşi îndepărtă îngrijorarea pentru moment. Se îndreptă spre cupola lui Elan.

— Acum am o problemă, mormăi Elan când intră Qui-Gon.

Era ocupată să se ocupe de un bătrân care fusese atins de o ramură în timp ce zbura în swoop.

— Ce mă fac cu toţi soldaţii? Nu îi pot lăsa să rătăcească prin munţii. Poate că ai putea să-i conduci înapoi.

Aplică unguent pe fruntea bătrânului, apoi îl bandajă cu blândeţe.

— Ar fi trebuit să te duci cu restul bătrânilor, Domi, îl certă ea.

— Sunt prea tânăr pentru a fi bătrân, spuse Domi.

Elan oftă în timp ce îşi clătea mâinile.

— Acum trebuie să îi hrănim. Vom rămâne fără provizii într-o săptămână.

Încă mormăind, Elan ieşi afară. Domi îi rânji lui Qui-Gon.

— Are o inimă moale, Elan a noastră, spuse Domi.

— Şi o muşcătură puternică, spuse Qui-Gon.

Domi râse.

— E adevărat. Îşi atinse bandajul cu atenţie. Are mâini vindecătoare, ca şi tatăl ei.

— L-ai cunoscut pe tatăl ei? întrebă Qui-Gon curios.

— Amintirea lui Rowi este încă preţuită de oamenii noştri, răspunse Domi. Ştia fiecare plantă din munţi. A învăţat-o pe Elan cum să facă poţiunile. Şi mama ei, Tema, era cunoscută pentru spiritul ei. Ea a fost una dintre puţinii care ne-a părăsit. Era fără astâmpăr, voia să vadă lumea de afară. Dar s-a întors. *Oamenii de pe deal* se întorc mereu.

Domi coborî de pe scaun.

— Unde s-a dus Tema? întrebă Qui-Gon.

— La Galu, unde merg toţi, răspunse Domi. Şi de unde se întorc toţi. Tema era meşter şi a auzit că palatul avea nevoie de muncitori. Voia să vadă viaţa în afara dealurilor. Nu a vorbit niciodată despre ceea ce a găsit acolo. Eu nu am avut niciodată dorinţa de a merge. Mi-ar fi fost dor de munţi.

Zâmbind, Domi plecă. Qui-Gon se încruntă. Aşadar, Elan minţise. La urma urmei, mama ei călătorise la Galu. Şi lucrase la palat. Probabil că lui Elan îi era teamă, îşi dădu el seama. Renunţase la lumea şi credinţa locului de unde se trăgea. Ea îi putea respinge cuvintele. Dar nu avea cum să le uite.

Elan fusese la cupola din bucătărie, dar plecase deja când ajunse el acolo. Pregătirea alimentelor era sub control. Qui-Gon

se îndreptă spre cupola în care erau ţinuţi prizonierii, sperând să o găsească acolo. Dădu din cap către gardian şi intră. Soldaţii se adunaseră în grupuri mici, vorbind în linişte. Elan nu era prezentă. Qui-Gon văzu un ofiţer stând singur lângă unitatea de încălzire. Tunica îi era pătată, iar mâna îi era bandajată. Se uita dulce la barele strălucitoare ale unităţii de încălzire.

Qui-Gon se aşeză lângă el.

— Eşti bine? întrebă el încet. Ai nevoie de un medic?

— Ne-a spus că sunt barbari, spuse bărbatul ofensat. Ne-a spus că ucid din plăcere şi că vor ataca oraşul. În schimb, ei ne-au salvat de sufocare şi de foame. Ne-a spus că trebuie să fie anihilaţi pentru salvarea capitalei. Ne-a spus că nu au milă. În schimb, ei ne-au dat pături.

— Cine v-a spus asta? întrebă Qui-Gon. Prinţul Beju?

— Eu să primesc ordine de la puiandrul ăla? Ofiţerul clătină din cap. Giba ne-a dat ordinele. Şi ne-a înşelat.

Qui-Gon trebuia să vorbească cu Obi-Wan. Giba trebuia oprit. Dacă fusese dispus să-i distrugă pe *oamenii de pe dealuri* pentru a o ucide pe Elan, nu era nicio îndoială că plănuia un fel de preluare a guvernului. Din nou, Obi-Wan nu îi răspunse la apel. Acum Qui-Gon era cu adevărat îngrijorat. Ceva nu era în regulă. Padawanul său ştia importanţa păstrării contactului. Deodată, Qui-Gon simţi o tulburare în Forţă, o undă de suferinţă. Putea fi doar de la Obi-Wan. Trebuia să se întoarcă la Galu imediat. O căută pe Elan, localizând-o în cele din urmă în timp ce părăsea cupola copiilor. Îi spuse repede că Giba fusese în spatele atacului.

— De ce m-ar interesa asta? întrebă ea, evitându-i privirea.

— Acest atac a fost planificat pentru a te distruge, spuse Qui-Gon. Dacă ar fi trebuit să-ţi distrugă oamenii, ar fi făcut-o. Asta nu îţi spune cât de disperat este? Nu veţi fi în siguranţă până când Gala nu va alege un Guvernator. Şi Guvernatorul va fi, fără îndoială, sub controlul său, deci nu veţi fi în siguranţă nici măcar atunci. Giba va face tot posibilul să obţină ceea ce vrea. Noi credem că o otrăveşte pe Regina Veda.

Elan păli. Încrederea lui Qui-Gon în ea crescu din nou. Părea zdruncinată.

— Ţi-am spus, Regina nu înseamnă nimic pentru mine, murmură ea.

— Ştiu că ai minţit despre mama ta, spuse Qui-Gon încet. A lucrat la palat. Nu poţi admite posibilitatea ca Regina să spună adevărul? Mă tem că este pedepsită pentru că a împărtăşit acel adevăr cu mine şi cu tine.

Elan îşi întoarse faţa. Se uită fix la copaci.

— Gala va cădea fără tine, spuse el. Trebuie să mă întorc. Vino cu mine. Ia poziţie.

Ochii lui Elan erau ca o furtună când îşi întoarse faţa spre el.

— Eu voi nu fi Prinţesă, îl avertiză ea.

— Nici nu trebuie să fii, răspunse Qui-Gon. Este suficient să fii Elan.

* * *

Nu-şi mai simţea picioarele. Obi-Wan îşi scoase cizmele şi îşi frecă picioarele pentru a restabili circulaţia. Era închis în interiorul congelatorului de ore întregi. Continuase să meargă pentru a se putea încălzi. Apelase la Forţă şi o vizualizase atât ca lumină cât şi căldură. Îşi puse cizmele la loc. Băgă mâna în buzunarul interior al tunicii după piatra de râu pe care i-o dăduse Qui-Gon la cea de-a treisprezecea aniversare, când devenise oficial Padawan. Piatra era caldă şi o frecă între palme. Ştia că devenea epuizat. Nu putea continua să meargă pentru totdeauna. Închise ochii, trimiţându-i un mesaj amplificat de Forţă lui Qui-Gon.

Am probleme, Maestre. Întoarce-te.

Ce planifica Deca Brun? Ştia că se afla în legătură cu o corporaţie coruptă care i-ar jefui planeta? Ştia cât de rău era Xanatos cu adevărat? Cea mai mare îngrijorare a lui Obi-Wan fu că Deca îl va contacta pe Xanatos şi îi va spune că are un Jedi blocat în congelator. Odată ce Xanatos auzea numele lui Obi-Wan, ar şti că Qui-Gon era pe aproape. Şi odată ce Xanatos ştia asta, va încerca să-l prindă pe Qui-Gon. Jurase să-l distrugă.

Obi-Wan trebuia să scape. Trebuia să-l avertizeze pe Qui-Gon că era implicat Xanatos. Auzi zgomote slabe în faţa uşii congelatorului. Poate că venea cineva să-l elibereze! Obi-Wan sări în picioare. Îşi apăsă urechea pe uşă, ignorându-i răceala. Vocile erau slabe. Folosi Forţa pentru a ecrana celelalte zgomote: zumzetul constant al congelatorului, respiraţia sa. Se

concentră asupra a ceea ce se întâmpla afară.

— Nu-mi pasă, spuse cineva. O voce de băiat. Şi eu am slujba mea. Am aici un căruţ turbo plin cu carne. E deja plătită. Nu vor fi mese timp de o săptămână dacă nu le bag în congelator. Tu vei răspunde în faţa lui Deca Brun. Nu eu.

— Nimeni nu intră şi nu iese, răspunse dur paznicul.

Obi-Wan concentră Forţa ca un laser. *Totuşi, avem cu toţii nevoie să mâncăm*.

— Totuşi, avem cu toţii nevoie să mâncăm, zise gardianul. Nu te mişca, stai acolo! Îl voi împinge eu înăuntru.

Obi-Wan auzi încuietoarea deschizându-se. Se îndepărtă de uşă. Aceasta se deschise şi un căruţ începu să se rostogolească spre el, umplând complet pragul. Obi-Wan sări înainte. Se împinse în căruţ cu toată puterea, folosind din nou Forţa pentru a-l ajuta. Căruţul greu ţâşni înapoi, direct în paznic.

Băiatul cu livrarea îi dădu căruţului o împingere suplimentară când trecu pe lângă el. Aceasta se izbi de perete, lovind gardianul care scoase un strigăt de mânie şi se împinse în căruţul greu. Nu se mişcă.

Băiatul îşi scoase pălăria cu borul larg. Era Jono.

— Nimic nu se aseamănă cu munca în echipă, îi spuse el lui Obi-Wan, rânjind.

— Mulţumesc pentru salvare, spuse recunoscător Obi-Wan.

Fugiră pe hol şi intrară într-un birou pustiu. Dungile slabe ale unui soare care se ridica, intrau prin fereastră. Obi-Wan ezită.

— Sabia mea de lumină, spuse el. Şi comunicatorul...

— Nu le putem căuta acum, îl întrerupse Jono. Vor veni cu toţii în curând. Trase de cotul lui Obi-Wan. Prinţul Beju a închis-o pe Regină. Ea refuză toată mâncarea. Sunt îngrijorat, Obi-Wan. Cred că moare. Haide!

* * *

Zgomotele obişnuite ale unei dimineţi timpurii pluteau deasupra oraşului. Lumina cenuşie avea tente roz. Galacianii începeau să se agite. Cafenelele începeau să se deschidă de-a lungul bulevardului principal în timp ce ei treceau în grabă.

— Am vorbit cu ceilalţi membri ai Consiliului, îi spuse Jono

lui Obi-Wan. A fost un risc pe care trebuia să mi-l asum. Vor să te întâlneşti cu ei pentru a discuta ce să faceţi cu Giba. Au format o alianţă împotriva lui. Închiderea Reginei a fost o greşeală. Giba şi Prinţul Beju au mers prea departe.

— Mai întâi trebuie să văd pe cineva, îi spuse Obi-Wan lui Jono.

Jono îi aruncă o privire incredulă.

— Dar nu este timp de pierdut. Astăzi este ziua alegerilor, Obi-Wan!

— Este ceva important, Jono, spuse cu fermitate Obi-Wan. Trebuie să mă opresc la analizorul de substanţe. Dacă a identificat agentul, vom avea dovezi că Regina este otrăvită. Avem nevoie de această dovadă.

Jono clătină din cap.

— Nu putem, Obi-Wan. Consiliul de Miniştri aşteaptă. Am promis să te duc acolo imediat.

— Dacă ştim care este otrava Reginei, ar putea exista un antidot, argumentă Obi-Wan.

Jono îşi muşcă buza.

— Dar...

— E pe aici, spuse Obi-Wan, arătând în jos pe o stradă laterală.

Dădu colţul, ştiind că Jono îl va urma.

Laboratorul lui Mali Errat era la doar câteva minute distanţă. Era închis şi întunecat, dar Obi-Wan lovi în uşă. Mali îşi iţi capul pe o fereastră de la al doilea etaj. Smocurile lui de păr alb formau o aură care îi înconjura capul.

— Cine e? strigă el. Cine vine dimineaţa atât de devreme!

— Sunt eu, Mali! răspunse Obi-Wan.

Ieşi în stradă pentru că tehnicianul să-l poată vedea mai bine.

— Tânărul nerăbdător! Unde ai fost? strigă Mali, bătând entuziasmat pe pervazul ferestrei. Am rezultatele. Cobor imediat. Câteva secunde mai târziu, uşa se deschise. Mali stătea în prag într-un costum unisex. O foaie tehnică îi flutura în mână. Sunt un geniu! proclamă el.

— Ce ai găsit? întrebă Obi-Wan.

— Am cercetat fiecare înregistrare a agenţilor chimici din galaxie, spuse Mali. Fiecare compus făcut în laborator, fiecare otravă secretă, fiecare agent chimic... Şi ştii de ce nu ţi-am

putut găsi agentul?

Obi-Wan clătină din cap nerăbdător.

— Pentru că era un agent natural! strigă Mali. Ce surpriză! Cine îi mai foloseşte? Nimeni! Este dimilatis. O plantă! Creşte în câmpiile marine ale Galei. Un vârf sau două este inofensiv. Dar localnicii ştiu că dacă este uscat şi folosit în anumite concentraţii, imită efectul unei boli. În cele din urmă, fatală, desigur.

— Dacă creşte pe câmpiile marine ale Galei, probabil că se află şi în grădina palatului, spuse Obi-Wan gândindu-se.

— Haide, Obi-Wan, hai să mergem, îl îndemnă Jono. Trebuie să-i spunem Consiliului.

— Există vreun antidot? întrebă Obi-Wan.

Mali ridică o fiolă.

— Am inventat unul. Te va costa...

Obi-Wan îşi puse toate creditele în mâinile bătrânului, apoi luă flaconul.

Îndemnându-l pe Jono să se grăbească, se repeziră spre palat. Jono îl conduse pe Obi-Wan într-o porţiune a palatului pe care nu o vizitase niciodată, sus în turnul cu vedere spre grădini.

— Trebuie să ajung la Regină, spuse Obi-Wan nerăbdător.

— Mi-au spus că ar trebui să te aduc aici, spuse Jono nervos. Paznicii te caută. Nu vei reuşi niciodată. Ei te vor duce la Regină.

Obi-Wan se îndreptă spre fereastra mică. Se uită în jos la vârful cu frunze al unui arbore lindemor mare. Sub el se întindeau rândurile ordonate ale grădinile de la bucătărie.

— Îi cunoşti bine pe grădinari, Jono? întrebă el. Este vreunul dintre ei care ar complota împotriva Reginei?

— Nu ştiu, spuse Jono.

— Ar trebui să ştie foarte multe despre ierburi, spuse Obi-Wan gânditor. Sau ce zici de acel membru al Consiliului, cel cu ochii albaştri-lăptoşi? El e întotdeauna prin grădini.

— Viso este cel mai ferm susţinător al Reginei, spuse Jono.

— Un membru al Consiliului ar avea acces la camera Reginei, spuse gânditor Obi-Wan. Dar, totuşi, ar fi ciudat dacă i-ar aduce mâncare.

Calea de acces era cheia, o ştia bine. Otrava trebuia să-i fie adusă Reginei de către cineva mai presus de orice suspiciune... Gândul trecu prin el ca un laser. Verdele de sub el

deveni o ceaţă în ochii lui. Jono. Prietenul său era singurul care avea acces la grădini şi la Regină. Qui-Gon avusese dreptate. *Da, uneori, răspunsul este cel evident*.

Jono spusese că îi era dor de mare. Otrava venise de pe câmpiile marine. Avea datoria zilnică de a culege flori pentru buchetul Reginei. Era uşor să ia şi un pic de dimilatis. Iar Jono era cel care livra ceaiul de noapte al Reginei, aşa cum îi arătase Qui-Gon. Obi-Wan se întoarse. Jono dădu un pas înapoi.

— Ce este, Obi-Wan? întrebă el.

Avea o privire îngrijorată pe faţă, dar Obi-Wan îi simţi nervozitatea.

— Tu ai fost, nu-i aşa, Jono, spuse cu blândeţe Obi-Wan. Tu ai otrăvit-o pe Regină.

— Să o otrăvesc pe Regină? Nu aş putea face aşa ceva! strigă Jono. Ştii că ar fi putut fi oricine!

— Dar nu a fost, spuse Obi-Wan. Tu ai fost.

Qui-Gon îi spusese adesea lui Obi-Wan că nu era întotdeauna în contact cu Forţa vie. Dar acum Obi-Wan putea citi vina prietenului său la fel de clar ca un senzor. Văzu disperarea şi frica în ochii lui Jono. Şi altceva: furie. Nu spuse nimic, doar îşi ţinu ochii pe Jono. Încet, masca inocenţei căzu de pe faţa lui Jono.

— Şi de ce să nu fiu eu? întrebă Jono încet. Mulţumită ţie Jedi, aproape că am fost exilat din palat!

— Dar să o ucizi pe Regină…, începu Obi-Wan încet.

— Nu înţelegi, Obi-Wan? strigă Jono. Asta e tot ce am! Dunnii fac parte din familia regală de generaţii. Pentru asta m-am antrenat, am crescut. Onoarea familiei mele depinde de mine.

Jono îşi întinse mâinile rugător.

— Regina pune bază pe tine, îl contracară Obi-Wan. Treaba ta e să o protejezi!

Deodată, faţa lui Jono se înroşi de furie.

— M-ar fi aruncat în stradă, spuse el. Odată ce este ales Deca Brun, îşi va angaja proprii oameni ca servitori. Şi eu unde mă voi duce? Ce voi face? Ar trebui să devin ca toţi ceilalţi? Da, sunt un servitor. Dar locuiesc într-un palat!

Aruncă cu mândrie ultimul cuvânt.

— Jono, spuse Obi-Wan cu tristeţe. Am avut încredere în tine.

Furia părăsi faţa lui Jono.

— Atunci ai făcut o greşeală, spuse el încet. Eşti prietenul meu. Îmi place de tine, Obi-Wan. Dar cred că îmi place mai mult să trăiesc într-un palat.

Obi-Wan se întoarse la sunetul paşilor. Venea Giba. Ar fi fost cu siguranţă încarcerat sau ucis.

— Îmi pare rău, Obi-Wan, spuse Jono. Cu adevărat.

— Păstrează-ţi regretele, spuse Obi-Wan, mergând cu paşi mari spre fereastră. Sări pe pervaz şi calculă distanţa până la sol. Era prea departe ca să sară. Dar îl va călăuzi Forţa. Nu am nevoie de ele, mai spuse el.

Apoi, sări. Verdele orbitor al frunzelor de lindemor se repezi spre el. Obi-Wan adună Forţa din vieţuitoarele din jurul său, o centră în interiorul său. Zbură distanţa necesară şi apucă o ramură de lindemor în timp ce cădea. Degetele i se strânseră în jurul ei şi se răsuci înainte, folosind impulsul pentru a prinde următoarea ramură de mai jos. Apoi următoarea, şi următoarea, până când făcu un salt uşor şi ajunse la sol. Nu se obosi să-şi ridice privirea. Giba, cel mai probabil, chemase deja gărzile regale. Trebuia să ajungă în Camera Consiliului fără a fi văzut.

Obi-Wan se strecură pe uşa bucătăriei. Fugi pe lângă bucătarii uimiţi, trecu prin cămări, trecu pe lângă zonele de luat masa şi găsi holul care ducea la aripa unde se afla biroul Consiliului de Miniştri. Încăperile erau pustii. Obi-Wan fugi pe coridorul de piatră, dorindu-şi să aibă sabia de lumină.

Auzi sunetul paşilor care se apropiau, mişcându-se repede. Se furişă în prima cameră pe care o văzu. Închise uşa în spatele lui şi se apăsă în ea. Paşii grăbiţi trecură. Scoase un suspin de uşurare. Era sigur. Momentan.

Era într-un fel de cameră regală de recepţie. O bancă ornamentată, aurită, stătea pe o platformă la unul dintre capete. Şirurile de scaune se aflau în faţa ei. Pe pereţi erau atârnate tapiserii sclipitoare. Armele antice erau expuse în spatele băncii.

Mai era o uşă la capătul îndepărtat al camerei. Obi-Wan se îndreptă spre ea. Întoarse mânerul şi începu să o deschidă cu prudenţă. Chiar în timp ce făcea acest lucru, o simţi că e împinsă din cealaltă parte. Se deschise, iar Prinţul Beju aproape căzu în cameră. Se echilibră imediat şi se întoarse cu ochii fulgerând spre Obi-Wan.

— Te ascunzi ca un laş, nu-i aşa? Nu are rost. Gărzile sunt pretutindeni. Vor fi aici într-o clipă. Prinţul Beju merse spre seria de tuburi care îi chemau pe paznici şi pe servitori. Se întinse spre tubul roşu.

— Tu vorbeşti despre laşitate, zise Obi-Wan cu răceală, ascunzându-şi disperarea pe care o simţea. Dacă Prinţul Beju atingea tubul respectiv, era pierdut. La fel şi Regina. Şi totuşi, îi chemi pe gardieni.

Prinţul Beju ezită.

— Mă faci laş, Jedi?

Obi-Wan ridică din umeri.

— Trag doar o concluzie. De când am ajuns aici, ai vorbit despre mine ca despre un laş. Dar a existat întotdeauna un gardian în apropierea ta. Ce înseamnă cuvintele când sunt contrazise de acţiuni? Eu te-am înfruntat singur, dar tu mă înfrunţi doar cu alţii care vor lupta pentru tine. Sunt eu laş?

Prinţul Beju se înroşi de furie. Mâna îi căzu. Păşi spre o vitrină cu arme antice. Îi ridică geamul şi scoase una afară.

— Ştii ce este asta, Obi-Wan Kenobi? întrebă el, învârtind-o.

— Este o sabie, răspunse Obi-Wan.

Nu folosise niciodată o astfel de armă, dar văzuse la Templu desene ale lor. Era ca o sabie de lumină, numai că era din metal. Prinţul Beju ridică sabia, apoi tăie în jos o tapiserie. Ţesătura bogată fu despicată în două.

— Păstrăm tăişul ascuţit, spuse el. Am studiat lupta cu sabia ca parte a pregătirii mele regale. Tatăl meu a insistat.

Simulă o lovitură spre Obi-Wan, dar acesta nu se mişcă.

— Crezi că ai putea folosi una? întrebă Beju. Sau Jedii se luptă doar cu propria lor armă? În felul acesta au întotdeauna avantaj.

Dinţii îi străluceau în timp ce îi zâmbea ironic lui Obi-Wan.

— De ce să nu aflăm? întrebă Obi-Wan, păstrându-şi tonul neutru.

Trebuia să-şi păstreze mintea concentrată asupra luptei. Nu-l putea lăsa să-l enerveze.

Beju luă o altă sabie din vitrină şi o aruncă spre Obi-Wan. Înainte ca degetele lui să se strângă în jurul mânerului, Beju sări înainte cu o lovitură în jos.

Obi-Wan avu timp să se răsucească, dar nu înainte ca

lama ascuţită să îi taie tunica. Simţi cum îi curge sângele pe braţ.

— E destul? întrebă Beju batjocoritor.

Ca răspuns, Obi-Wan se aruncă înainte. Zgomotul metalului răsuna prin aer în timp ce Beju îi pară lovitura. Beju se împinse în el. Obi-Wan fu surprins de cât de puternic era băiatul. Era în formă mult mai bună decât ar fi ghicit el. Beju atacă, lovindu-l, dar îi pară fiecare lovitură. Antrenamentul său cu sabia de lumină îl ajuta, dar nu era obişnuit cu şocul pe care îl simţea prin braţ de fiecare dată când săbiile lor se ciocneau. Sabia era mai grea decât cea de lumină, iar momentul şi jocul de picioare îi erau afectate din cauza asta. Beju îşi folosi avantajul, mergând înainte, sabia lui sclipind în timp ce se strecura prin aer. Pentru prima dată, Obi-Wan avu îndoieli că l-ar putea învinge pe Prinţ la propriul său joc.

Îndoială, în luptă, nu poate exista. Întotdeauna, în vremuri de necaz, îi veneau în minte învăţăturile lui Yoda. *Credinţă, trebuie să existe. Credinţă, în Forţă. Spre ea, să te întinzi*.

Da, avea un avantaj pe care Beju nu îl avea. Obi-Wan se întinse spre Forţă.

Simţi cum se adună în el. Îl părăsiră îndoielile. Îi reveni credinţa. Va câştiga pentru că trebuia să câştige. Sabia se simţi brusc cunoscută în mana lui. Greutatea ei era liniştitoare, nu ciudată. Sări pe banca regală şi porni spre Beju, cu sabia ridicată, apoi lovi jos, împunse, lovi din nou, surprinzându-l pe Prinţ cu mişcările sale. Beju se clătină înapoi, cu sabia ţinută defensiv, încercând să oprească furia atacului lui Obi-Wan. Mintea acestuia era limpede. Nu era apăsată de amărăciune sau de ură. Trebuia să-l oprească pe Beju. Lovi din nou, încercând să slăbească strânsoarea lui Beju pe sabie. Dar Prinţul se adună. Îl conducea mânia, iar mânia susţinută de abilitate poate fi un aliat puternic. Beju se lansă în ofensivă. Lovi iar şi iar în timp ce Obi-Wan îi respingea atacurile, simţind în braţ puterea loviturilor lui Beju. Umărul începu să-l doară şi sudoarea îi curgea pe chip. Beju îşi pierdu jocul de picioare şi se poticni. Se luptau de ceva vreme. Faţa Prinţului era roşie de efort.

Obi-Wan putea simţi epuizarea adversarului său. Spera că asta îl va determina pe Beju să greşească. Se lansă din nou spre el. Îl conduse spre un colţ. Acum Beju era în dificultate, incapabil să scape. Cu o lovitură în jos, Obi-Wan îi smulse sabia din mână.

Prinţul se apleca după ea, cu mâinile închizându-se în jurul mânerului în timp ce Obi-Wan sărea peste un scaun pentru a-l opri.

O voce din spatele lor sparse tăcerea.

— Suficient!

O siluetă cu glugă apăru la vedere. Purta haina argintie a Consiliului de Miniştri. Obi-Wan îl recunoscu pe bătrânul pe care îl văzuse apărând şi dispărând misterios prin grădini.

— Vei pierde, Prinţe. Oricine poate vedea asta.

— Nu voi pierde! urlă Prinţul, exact când piciorul lui Obi-Wan veni peste încheietura mâinii, împiedicându-l să apuce sabia. În plus, Viso, mârâi Prinţul, cum poţi să spui că voi pierde? Eşti orb! Nici măcar nu-ţi poţi vedea mâna din faţa ta.

Obi-Wan îl studie mai îndeaproape pe bătrân. Îşi dădu seama pentru prima dată că ochii lui albaştri lăptoşi erau lipsiţi de vedere. Cu o mişcare rapidă, Obi-Wan întinse mâna şi smulse sabia Prinţului Beju de pe podea.

— Am văzut că pierzi acum ceva timp, spuse Viso încet. Bătălia asta nu are importanţă. Ai negat adevărul prea mult timp. Când un om face asta, pierde.

— Nu mai vorbi în dodii, bătrâne, spuse Prinţul Beju, rostogolindu-se şi ridicându-se tremurând în picioare. Poveştile tale m-au plictisit întotdeauna.

— Regina Veda nu te-a minţit, Prinţe, răspunse Viso, senin în faţa grosolăniei lui Beju. Dar tatăl tău a făcut-o. Giba a făcut-o. Bărbaţii pe care i-ai venerat te-au minţit. Mama care te-a plictisit, nu a făcut-o.

— Ieşi! ţipă Prinţul. Voi pune gardienii să te arunce în închisoare pentru minciunile tale!

— Atunci va trebui să demonstrezi că mint. Nu vrei să vezi dovada mea mai întâi? Eşti suficient de curajos să o vezi? întrebă Viso cu acelaşi ton calm.

Obi-Wan se uită la Beju. Văzu că Prinţul nu poate da înapoi. Viso îl manevrase într-un colţ la fel de clar cum o făcuse Obi-Wan în luptă.

— Bine, bătrâne, râse Prinţul. Arată-mi ceea ce tu numeşti dovadă. Şi apoi voi avea marea satisfacţie de a te arunca în închisoarea turnului.

Viso se înclină. Le făcu semn să-l urmeze. Îi conduse din cameră, printr-o altă sală mare de şedinţe. Îi duse într-o

anticameră mică de dincolo. Camera era complet goală. Pereţii şi podeaua erau din piatră albastră pal. Pe podea, un design complicat de pătrate suprapuse, era mărginit de o linie de argint încastrată în piatră.

— Stai în pătratul mic din centru, te rog, Prinţ Beju, spuse Viso.

Prinţul Beju păru brusc nervos.

— Pătratul din pătrat, spuse el. Tata a vorbit despre asta. Nu mi-a explicat niciodată. A spus... A spus că atunci când voi fi suficient de puternic pentru a înfrunta ce ceea înseamnă, aş fi pregătit.

— Şi eşti suficient de puternic? întrebă Viso.

Prinţul Beju se poziţionă în piatra centrală. De îndată ce picioarele lui atinseră pătratul, zidurile începură să strălucească. Obi-Wan privi cu uimire în timp ce razele subţiri de lumină aurie trecură brusc peste Prinţul Beju într-o serie de modele schimbătoare. Nu putu identifica de unde veneau. Păreau să apară din aer.

Apoi, Obi-Wan observă că, deşi razele strălucitoare aruncau umbre pe podea şi pe pereţi, nu era nicio umbră sau urmă pe Beju.

— Vezi, spuse Viso încet. Nu există niciun Însemn al Coroanei, Prinţe. Asta este pentru altcineva. Nu tu eşti moştenitorul.

Prinţul ieşi din pătrat. Fasciculele de lumină dispărură imediat.

Obi-Wan se aştepta ca Prinţul să se dezlănţuie, spunând că nu însemna nimic. Se aştepta să se repeadă la Viso, să-l numească pe bătrân prost sau mincinos. Dar Prinţul nu făcu nimic din toate astea. Se lăsă încet în genunchi. Capul îi căzu în mâini. Obi-Wan îi văzu umerii tremurând.

Viso se apropie pentru a sta lângă umărul lui Obi-Wan.

— I-a fost luat tot ce ştia, murmură el încet. Trebuie să-l ajuţi, Obi-Wan.

Apoi, Viso plecă, lăsându-l pe Obi-Wan singur cu Prinţul care plângea.

Să-l ajut pe Prinţul Beju? Obi-Wan nici măcar nu-l plăcea. Acum câteva minute, Beju l-ar fi înjunghiat vesel în inimă. Dar Viso avea dreptate. Beju pierduse tot ce ştia, tot ce venerase. Tatăl său fusese eroul lui. Giba îl înlocuise. Nu mai avea pe

nimeni în care să mai creadă. Obi-Wan se ghemui la mică distanţă de Beju.

— Tatăl tău a acţionat onorabil la sfârşitul vieţii sale, Prinţ Beju, spuse el în şoaptă. Şi-a dezvăluit înşelăciunea. Mama ta l-a iertat pentru că regreta ceea ce făcuse. Uneori regretul este tot ce le putem oferi celor pe care îi rănim.

Beju îşi înfăşură braţele în jurul genunchilor. Îşi ţinu capul jos.

— Antrenamentul Jedi spune că a accepta o lovitură înseamnă că începi să-ţi revii după ea, continuă încet Obi-Wan. Acum trebuie să decizi ce este mai bine pentru tine să faci. Vrei să conduci pe Gala ca şi Prinţ?

Nu se aştepta ca Prinţul să-i răspundă. Dar Beju ridică capul. Îşi fixă ochii înroşiţi asupra lui Obi-Wan. Urmele lacrimilor erau nemişcate pe faţa lui.

— Nu mai ştiu ce vreau, şopti el. Nu ştiu nimic.

— Încă eşti Prinţ, sublinie Obi-Wan. Elan nu vrea să conducă. Până la alegeri, eşti moştenitorul de drept al Reginei. Deci ai o oportunitate. Te poţi comporta ca un Prinţ – îţi poţi salva mama şi să-l închizi pe Giba. Dacă pierzi votul poporului, poţi lăsa un guvern care să funcţioneze şi să fie puternic.

— Giba mi-a spus că lumea va vota pentru mine până la urmă, spuse amorţit Prinţul Beju. Mi-a spus că există o mare afecţiune pentru mine. Dar când am mers prin oraş am văzut adevărul în ochii oamenilor şi nu am putut să-l înfrunt. Ce pot face acum? Astăzi este ziua alegerilor.

— Îl poţi opri, spuse cu fermitate Obi-Wan. El vrea doar să-şi păstreze puterea. O va face oricum poate. Dacă lumea aude că alegerile nu sunt libere, ar putea rezulta un război civil. Trebuie să te asiguri că alegerile vor continua.

Prinţul Beju se încruntă.

— Giba este prea deştept ca să se bazeze doar pe mine.

— Ce vrei să spui? întrebă Obi-Wan.

Prinţul ridică din umeri.

— Ar avea un plan de rezervă. Probabil că are asigurat deja un alt mod de a câştiga...

Obi-Wan se simţi descurajat. Lucrurile de la palat se tot împleteau în ele însele. Erau intrigi peste intrigi. Îşi dori ca Qui-Gon să fie aici.

Chiar atunci, auzi sunetul strigătelor de pe străzile din

afara palatului.

Obi-Wan se ridică şi se îndreptă spre Camera Consiliului. Beju veni imediat după el. Se grăbiră spre fereastră. Sute – poate mii – de oameni coborau de pe deal în Galu. Unii dintre ei se aflau în swoopuri. Conduceau un batalion de gărzi regale, care mărşăluia între ei. În fruntea grupului era o femeie, părul ei argintiu fluturându-i în spate. Alături de ea era Qui-Gon. Galacianii se revărsau pe străzi pentru a-i vedea.

— Orice plan are Giba, s-a terminat, îi spuse Obi-Wan lui Beju. *Oamenii de pe dealuri* vin să voteze.

* * *

Qui-Gon îl găsi pe Obi-Wan aşteptându-l la porţile palatului. Inima i se bucură la vederea Padawanului său.

— Am încercat să te apelez prin comunicator, spuse el.

— Am fost reţinut într-un congelator, spuse Obi-Wan cu o grimasă. Văd că ai convins-o pe Elan să vină până la urmă.

Qui-Gon dădu din cap.

— Când a atacat garda regală, a ştiut că era nevoie de ea aici. Unde este Giba?

Obi-Wan îl conduse pe Qui-Gon înapoi în palat.

— Prinţul Beju a emis un ordin de arestare. Nu poate evita prea mult timp gărzile.

— Prinţul Beju? întrebă Qui-Gon, nedumerit.

Nu se aşteptase ca Beju să se întoarcă împotriva aliatului său.

— Şi-a dat seama că Giba nu era de încredere, spuse Obi-Wan. Se încruntă. Sper doar că nu este prea târziu pentru Regină. Am trimis un medic cu antidotul, dar este foarte slăbită.

— Ai fost ocupat, Padawan, spuse Qui-Gon, cu un semn de aprobare.

Se întrebase despre capacitatea lui Obi-Wan de a se descurca cu problemele de la palat. Când nu reuşise să-l contacteze, fusese îngrijorat că îl lăsase pe tânărul său Padawan într-o situaţie dincolo de abilităţile sale. Evident, Obi-Wan întâmpinase dificultăţi şi obstacole, dar le depăşise.

— Ai avut dreptate în legătură cu Jono, spuse Obi-Wan.

Qui-Gon îi puse o mână pe umăr.

— Îmi pare rău să o aud.

Intrară în zona de recepţie a Reginei. Prinţul Beju stătea în picioare, aşteptând.

— Elan este cu tine? îl întrebă pe Qui-Gon.

Qui-Gon clătină din cap.

— A plecat să o vadă pe Wila Prammi. Vă pot aranja o întâlnire, dacă doriţi.

Prinţul se încruntă.

— Nu ştiu încă, spuse el ezitant. În primul rând, trebuie să restabilesc lucrurile aici. Giba este arestat chiar acum.

— Nu prea cred! spuse Giba, intrând cu paşi mari în cameră. Făcu semn spre documentul care conţinea ordinul de arestare. Acesta este semnat de Prinţul Beju. Este invalid. Nu tu domneşti peste Gala, Prinţe. Giba îi aruncă un zâmbet rece. Şi nu o vei face niciodată. Când va muri Regina, altul îi va lua locul. Nu tu.

— Încă nu sunt moartă.

Regina stătea în prag. Trebuia să se sprijine de cadrul ei, dar rămăsese dreaptă, cu bărbia ridicată.

— Gărzi! strigă ea cu glas slab către cei doi gardieni care o flancau. Arestaţi-l.

De sub robe, Giba scoase sabia de lumină a lui Obi-Wan. Qui-Gon fu surprins, dar în mai puţin de o secundă, o activă pe a sa.

— Nu cred că este înţelept să te lupţi cu un Jedi, având arma aia, îi spuse lui Giba pe un ton plăcut.

— Nu-mi pasă de părerea ta, spuse Giba, aruncându-se spre el.

Sabia lui Qui-Gon deveni o ceaţă verde, în timp ce se eschiva în mod expert de lovitura stângace a lui Giba, se întorcea şi lovea în jos peste încheietura mâinii cu o mişcare spre înapoi. Ministrul fu dezarmat înainte ca cineva să poată clipi. Qui-Gon îi întinse lui Obi-Wan sabia de lumină.

Paznicii înaintară pentru a-l aresta pe Giba.

— Aşteptaţi, spuse Giba disperat. Nu trebuie să recunoaşteţi ordinul Reginei. De ani de zile aţi venit la mine după ordine. Evident, casa regală este scăpată de sub control. Nu aţi văzut ce s-a întâmplat? Elan a sosit cu o armată! Războiul civil este gata să înceapă. Mai există doar o speranţă. Trebuie să îl sprijinim pe Deca Brun. Acum este prea târziu pentru alegeri. Dacă mă lăsaţi să plec, îl voi aduce aici.

— Şi de ce te-ar asculta Deca Brun, Giba? întrebă Prinţul Beju.

— Pentru că sunt un Ministru al Consiliului, înţelept şi de încredere, dedicat iubitei mele Gala, se răsti Giba.

— De unde ai luat sabia asta, Giba? întrebă Obi-Wan.

— Am găsit-o în palat, desigur, zise Giba. Ai fugit de paznici şi ai scăpat-o.

— Nu prea cred, spuse Obi-Wan. Un Jedi nu-şi lasă sabia de lumină în urmă. Mi-au luat-o gărzile lui Deca Brun.

— Nu ştiu nimic despre asta! mârâi Giba. Şi nu înţeleg de ce mă acuzi pe mine.

— Te acuz că eşti în legătură cu Deca Brun, răspunse Obi-Wan, pe un ton ferm.

Qui-Gon îl privi, surprins. Obi-Wan blufa sau avea dovezi?

Nimeni nu-l observase pe Jono strecurându-se în cameră.

— Este adevărat, vorbi el încet. Giba se temea că Prinţul va pierde alegerile. S-a dus la Deca Brun cu o afacere. I-a găsit bani şi sprijin din surse din afara Galei.

— Offworld, spuse Obi-Wan. Am văzut înregistrările în biroul de campanie al lui Deca.

Qui-Gon se întoarse spre Obi-Wan, surprins din nou.

— Tu chiar ai fost ocupat, murmură el.

— În schimb, Deca i-ar găsi un loc în noul său guvern, termină Jono. Giba nu voia să rişte să-şi piardă puterea.

— Arestaţi-l, repetă slab Regina.

Gardienii puseră electro-cătuşele pe încheieturile lui Giba, şi îl conduseră afară.

— S-a terminat, spuse Regina.

Beju se îndreptă spre ea. Îşi strecură un braţ în jurul umerilor ei, sprijinind-o.

— Cu excepţia votării, spuse el. Îi lăsăm pe oameni să decidă.

* * *

Wila Prammi fu aleasă Guvernator al Galei cu o marjă copleşitoare. Prinţul Beju renunţă la cursă şi îi dădu ei tot sprijinul său. El făcu anunţul despre Deca Brun, dezvăluindu-i alianţa cu Giba şi Offworld. După ce vorbi cu Wila, Elan o susţinu de asemenea, aducându-i voturile tuturor *oamenilor de pe*

dealuri.

Sărbătoarea care salută alegerea Wilei se revărsă pe străzi. Oamenii din oraş şi cei *de pe dealuri* se alăturară în urale şi cântece. Deşi Gala fusese în pragul revoltei, reuşiseră să obţină o tranziţie paşnică a puterii.

Pentru Jedi nu mai rămăsese nimic de făcut pe Gala. Qui-Gon era îngrijorat, de asemenea, de ştirile despre implicarea lui Xanatos în alegeri. Fostul său ucenic trebuia să ştie până acum că Obi-Wan şi Qui-Gon erau Jedii care fuseseră trimişi ca gardieni ai păcii. Vechiul său duşman putea veni în căutarea lor. Qui-Gon nu putea pune în pericol pacea de pe Gala. Era mai bine să dispară în galaxie.

Qui-Gon merse în camerele Reginei pentru ultima sa audienţă. O găsi pe Regină stând la fereastră şi privind peste Galu. Purta o robă albastru închis de shimmersilk. Nu purta bijuterii şi părul lung îi era împletit simplu. Semnele bolii încă îi estompau frumuseţea, dar Qui-Gon văzu noi semne de sănătate în culoarea uşoară a obrajilor şi în claritatea ochilor.

— Mi s-a acordat ceva unic, Qui-Gon, şi ceva la care nu mă aşteptam, spuse ea. Voi fi în viaţă să-mi văd dorinţa împlininduse. Beju va avea o viaţă mai bună. Îi zâmbi tristă. Încă nu-şi dă seama, dar nu mă îndoiesc de asta. Gala va fi liberă şi va fi pace.

— Am vorbit cu Elan, spuse Qui-Gon. Se întoarce în munţi, dar şi-a creat o legătură cu Wila. Nu cred că se va mai izola din nou atât de complet.

— Şi eu am vorbit cu Elan, spuse Regina. Este o tânără remarcabilă. Nu a fost de acord să ia numele Tallah, dar se va mai gândi. L-ar adăuga la numele părinţilor ei, desigur. Încăpăţânată până la capăt.

— Şi Jono? întrebă Qui-Gon. Obi-Wan este îngrijorat pentru el.

— Chiar dacă Jono l-a trădat, spuse Regina. E bine pentru noi toţi să iertăm. Jono va fi pedepsit – sau cel puţin băiatul o va vedea ca pe o pedeapsă. Va fi trimis înapoi la familia sa şi va învăţa agricultura. Va fi o persoană ca oricare alta.

— Şi poate că va învăţa ceva despre utilizările libertăţii, observă Qui-Gon.

— Sper că da, fu de acord Regina în şoaptă. Sper că o vom face cu toţii. Îl studie o clipă pe Qui-Gon. Lucrurile s-au terminat

bine. Ţi-ai îndeplinit misiunea. Totuşi, pari trist.

— Simt întristare, recunoscu Qui-Gon. Am încercat să înţeleg de ce. Uneori, propriile noastre inimile pot fi un mister.

Regina dădu din cap.

— Întrebaţi-l pe Beju, spuse ea. Fiul meu abia începe să se înţeleagă pe sine.

— M-am gândit la ce voi lăsa în urmă când voi muri, zise Qui-Gon. Călătoresc din lume în lume. Legătura mea cu ele este atât de trecătoare. Care este moştenirea mea?

Regina zâmbi. Îşi întinse braţele pentru a arăta oraşul Galu de sub ei.

Afară, Qui-Gon văzu oameni îndreptându-se spre muncă, adunându-se în pieţe, vorbind pe la colţurile străzilor. Era o scenă paşnică, aglomerată.

— Asta, spuse ea cu blândeţe.

Nu mai spuse nimic. Dar Qui-Gon înţelese fiecare nuanţă a ceea ce dorise ea să-i spună. Pentru prima dată de când aterizase pe Gala, hotărârea pulsa din nou în el, constantă şi puternică. Ca Jedi, lăsa în urmă dreptate şi onoare. Nu conta dacă paşii lui aveau să dispară, sau dacă peste ani, nimeni de pe Gala nu îşi va aminti de cei doi Jedi care ajutaseră la asigurarea unei tranziţii paşnice pentru planeta lor. Îşi vor aminti pacea, şi asta era suficient.

Iar el îl avea pe Obi-Wan.

Cu fiecare misiune, era tot mai convins că Padawanul său va deveni extraordinar, chiar şi printre Jedi. Ceea ce îl învăţa, va trăi prin el. Era cu adevărat o moştenire. Şi, cu siguranţă, mai erau încă multe alte moşteniri de găsit.

* * *

Qui-Gon era cu Regina de ceva timp. Obi-Wan stătea în camera de consiliu cu Elan şi Beju. Cei doi nu vorbeau între ei. Viso ceruse să-i întâlnească pe amândoi în cameră. Obi-Wan se întrebă ce mai plănuia membrul Consiliului.

Viso intră în cameră. Îşi aruncă gluga înapoi şi se uită la ei cu ochii lui albaştri lăptoşi, ochi care nu puteau vedea, dar încă ştiau unde să caute.

— Mulţumesc că aţi venit, le spuse el. Vreau să vă arăt ceva. Şi ţie, Obi-Wan.

Îl urmară în anticamera cu ziduri albastre. Viso o îndrumă pe Elan să stea în pătratul din mijloc. De îndată ce picioarele ei atinseră semnul, sursa de energie din pereţi începu să strălucească. Razele de lumină porniră. Părul argintiu al lui Elan absorbea luminile, formând o aură albastru-argintie în jurul feţei sale încordate. Razele aurii o înconjurară brusc, învârtindu-se din ce în ce mai repede. Apoi se desfăcură într-o explozie de lumină care dansa. Elan păru să strălucească. Şi apoi, Obi-Wan o văzu. Schiţa unei coroane căzu pe inima ei.

— Vezi, Elan Tallah? întrebă Viso. Tu eşti Prinţesa Elan.

Elan se uită la urma de pe pieptul ei. O atinse, apoi întinse o mână şi observă lumina aurie dansând pe pielea ei. În cele din urmă, ieşi din pătrat. Razele se retraseră. Pereţii se estompară. Camera redeveni o cameră goală.

— Ultima Prinţesă, spuse Elan.

Viso se întoarse spre Beju.

— Pot să te însoţesc înapoi în camera ta, Prinţe?

Beju înghiţi, apoi clătină din cap.

— Numele meu este Beju, spuse el.

Elan îi zâmbi în timp ce îi întindea o mână.

— Vino, frate. Să mergem împreună.

Obi-Wan privi cum Elan şi Beju părăseau camera împreună, urmaţi de Viso.

Elan şi Beju îşi schimbaseră amândoi noţiunile despre ce le fusese lăsat de părinţi. Amândoi creară o cale nouă, alegând o moştenire bazată pe personalitatea lor, şi nu pe poziţiile lor sociale.

Aceasta era adevărata marcă a măreţiei, decise Obi-Wan.

Şi el se afla pe o cale pe care nu o prevăzuse. Codul Jedi era pentru el la fel de important precum moştenirea Tallah pentru Elan şi Beju.

Legăturile lui nu erau mai puţin importante. Găsise ceva neaşteptat în această misiune, îşi dădu seama Obi-Wan. Avea un simţ reînnoit al scopului.

Când se întoarse, îl găsi pe Qui-Gon stând în prag, aşteptându-l. Îşi dorea să-i poată spune despre reînnoirea angajamentului său, despre întrebările cu care se luptase în timp ce Qui-Gon era plecat, întrebări despre moştenirea lui şi despre ce însemna ea.

Dar Maestrul său părea atât de sever. Obi-Wan ştia că Qui-

Gon era deja nerăbdător să plece. Îi aştepta următoarea lor misiune.

Qui-Gon îi va spune că asupra acestui lucru trebuie el să se concentreze. Înaintea lor se aflau noi întrebări, noi lupte.

Întotdeauna mai multe întrebări decât răspunsuri, există, spusese Yoda.

Qui-Gon întrerupse gândurile lui Obi-Wan.

— Este timpul să plecăm, spuse el.

Obi-Wan aprobă din cap.

— Sunt gata.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un

Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile

îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu

acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul

democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din

Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor

libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre."

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor. Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

